

Caiete de comunicare

Facultatea de Litere

Revistă a studenților de la
Comunicare și relații publice

An XII
Vol. 2
2022

ISSN 2247 – 2576

**Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău
Facultatea de Litere**

Caiete de comunicare

2022

An XII, Vol. 2

Publicația apare în cadrul programului de studii
Comunicare și relații publice de la Facultatea de Litere
a Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Bacău, str. Spiru Haret nr. 8, 600114

REDACTOR-COORDONATOR:

Lect. univ. dr. Florinela Floria

COLECTIV DE REDACȚIE :

Conf. univ. dr. Brîndușa-Mariana Amălăncei

Conf. univ. dr. Cristina Cîrțiță-Buzoianu

MEMBRI FONDATORI:

Gheorghe Platon, Dan Bârjoveanu, Alexandra Corolea

SECRETARIAT DE REDACȚIE:

Alexandra Maftci, Diana Păduraru, Adina-Elena Verbuță

CONSILIER EDITORIAL ONORIFIC :

Conf. univ. dr. Gabriel Mardare

Editor: Editura „Alma Mater” Bacău.

Multiplicarea a fost realizată la tipografia editurii

ISSN 2247 – 2576

Totul este comunicare

Mariana Mișcoi

Dacă nu am vorbi, tot am comunica...prin gesturi. Recunosc, așa făceam când eram mică și tărâmul magic al cuvintelor nu-mi era încă cunoscut. Arătam spre obiectul ce îmi lipsea, pentru a-i face pe părinți să înțeleagă ce îmi doresc. În timp, am crescut și am perceput comunicarea drept o componentă esențială, un „instrument” cu ajutorul căruia lucrurile în jurul nostru prind contur, în dependență de cum îl utilizăm.

Vă prezint, așadar, un produs ce nu pare a se devaloriza prea curând-comunicarea. Te poate costa scump dacă nu ai deprinderea „proactivității” (V. Frankl), iar dacă dezvolți deprinderi de comunicare, devine cel mai bun aliat. De ce zicem *Comunicarea este cheia succesului?* Majoritatea, dacă nu cu toții, ne dorim să avem succes. Iată un factor ce se zice că ar putea contribui. În ce măsură, descoperim împreună.

În primul rând, pornim de la faptul că prin intermediul comunicării se transmite informația. Fie sub formă de mesaj, știre, semne, comunicate. Orice nu am face trebuie să ne asigurăm că transmitem un mesaj cât mai clar, concis, care să permită ascultătorului să îl recepteze. Transferul de informații se face dintr-un loc în altul. Nu poate fi privit ca pe un fenomen care are loc din simplul motiv că se întâmplă, deoarece implică participanți vitali: expeditorii și receptorii. Fiecare are funcția sa distinctă. Expeditorul codifică un mesaj, decodificat ulterior de către receptor. Cel dintâi se asigură de forma adecvată, a cărei semnificație va fi înțeleasă. Comunicarea este o parte integrantă a mass-media care a fost utilizată din perioada postbelică de către marile puteri pentru a influența opinia publică. În consecință, prin comunicare poți schimba lumea sau o poți crea.

Tocmai de asta, în al doilea rând, trebuie să setezi tehnici, momeli cu ajutorul cărora să prinzi cât mai mulți pești. Cu siguranță, un discurs bine pregătit, cu o introducere captivantă, un conținut siropos și o concluzie ce te motivează, te va face să vrei să fii atent asupra celor spuse. Nu se întâmplă la fel când ești în fața unui om care mai mult se bâlbâie, nu e sigur pe ce vrea să transmită și trece de la o idee la altă fără o logică între ele. Vorbitorul numărul unu este cel care ne atrage, tocmai pentru că deține abilități și competențe necesare pentru a ne face atenți. Dacă e să facem referire la comunicatori, e același lucru. Ai comunicat un mesaj care să îmbine mai multe elemente ce la final vor avea un puternic și important conținut, atunci te faci auzit și văzut. Ai un text care nu transmite suficient de convingător și nu exprimă o poziție clară, nu ai cum să ieși prea mult în evidență.

În al treilea rând, studiile arată că 90% din conflicte se declanșează din lipsa totală sau parțială a comunicării. Trebuie să recunoaștem că zilnic avem măcar o discuție în contradictoriu cu unul din membrii familiei, de serviciu sau un conațional, ce ar putea genera o situație de conflict. Din moment ce păstrăm pentru noi toată tensiunea, conflictul se transformă în unul tacit și de lungă durată. Dacă ne revărsăm apa în mare, am putea avea un final asupra căruia nu vom mai putea ține controlul, iar și mai rău să generăm un altul. Comunicarea învinge irevocabil și oferă cauză de câștig celor ce o aplică. Este atât de accesibilă și atât de aproape de noi, nu trebuie decât să o utilizăm în mod conștient. Nu contează ce știi, face diferența ce implementezi!

În al patrulea rând, societatea s-a dezvoltat datorită comunicării ce a creat

membrii societății. Ea implică pe fiecare în parte pentru a forma un întreg ce împărtășește aceleași tradiții, obiceiuri, valori. Așa s-au atras oamenii între ei și au permis dezvoltarea lumii în general, prin crearea de continente, țări, grupuri la nivel național. Fiecare perlă formează un lanț strâns, care dacă s-ar destrăma, s-ar devaloriza. E vorba de comuniune prin comunitate. Întemeietorul *Scolii de la Chicago*, pragmatistul *John Dewey* consideră că „nu numai că societatea continuă să existe prin transmitere, prin comunicare, dar este corect să spunem că ea există în transmitere și în comunicare. Este mai mult decât o legătură verbală între cuvinte precum comun, comunitate, comunicare. Oamenii trăiesc în comunitate în virtutea lucrurilor pe care le au în comun; iar comunicarea este modalitatea prin care ei ajung să dețină în comun aceste lucruri. Pentru a forma o comunitate sau o societate, ei trebuie să aibă în comun scopuri, convingeri, aspirații, cunoștințe - o înțelegere comună - „același spirit” cum

spun sociologii. Asemenea lucruri nu pot fi transmise fizic de la unul la altul, așa cum se procedează cu cărămizile, ele nu pot fi împărțite așa cum se împarte o plăcintă la mai multe persoane prin divizarea ei în bucăți fizice. Comunicarea este cea care asigură dispoziții emoționale și intelectuale asemănătoare, moduri similare de a răspunde la așteptări și cerințe.”.

În concluzie, tot ce trăim și avem la moment se datorează comunicării. Vom reuși să obținem succes, dacă vom dezvolta abilitățile de comunicare, nu vom evita să ne exprimăm în caz de conflict și vom stăruii asupra relaționării cu cei din jurul nostru. Pentru că, totul este comunicare!

Bibliografie consultată:

Graur, Evelina, *Tehnici de comunicare*, Editura Mediamira, Cluj-Napoca 2001.
Volkoff, Vladimir, *Tratat de dezinformare*, ANTET, București, 2006.

Nu spune niciodată „Nu se poate”, ci începe cu „Să vedem” (Nicolae Iorga)

Natalia Bordian

De fiecare dată când ne impunem anumite limite, noi singuri influențăm parcursul reușitelor noastre. De cele mai multe ori acestea ajung să se transforme în eșecuri, deoarece din start am minat terenul, fără a-i mai da vreo șansă.

În primul rând, a spune „nu se poate” este echivalent cu „a nu mai încerca niciodată”, pentru că nu-ți mai oferi ocazia de a încerca, odată ce creierul este programat pe „nereușită”. Altfel spus, noi ne autosabotăm. Dar ce înseamnă această autosabotare? Este atunci când ne punem singuri piedici în îndeplinirea anumitor obiective. Chiar și o simplă îndoială strecurată printre gânduri ne face să ne

temem de eșec, să avem o stare de incertitudine și să găsim scuze de ce să nu facem acest lucru. Suntem tentați în a găsi o mulțime de motive care să ne susțină fricile și numeroase dezavantaje, în loc să ne concentrăm pe abilitățile proprii și pe valorificarea potențialului în asemenea situații. Pentru că da, a ieși din zona de confort nu e neapărat calea pe care dorim să o urmăm. În consecință, ne conformăm vocii interioare care ne tot convinge că nu avem vreo șansă de a izbuti.

În al doilea rând, când ne spunem „să vedem” înseamnă că suntem pregătiți să încercăm. În mintea noastră se creează un loc unde lucrurile devin mai clare și mai

posibile, deoarece noi am conferit această putere propriei persoane prin însăși gândirea noastră. Nu în zadar se spune că gândurile se materializează datorită „puterilor uimitoare” pe care acestea le posedă.

Cu alte cuvinte, ne oferim șansa de a izbuti, deoarece, cum spunea și *Napoleon Bonaparte*, „Victoria este a celui care perseverează”. În acest sens, avem o mulțime de exemple care ne confirmă această premisă. Ce ar fi fost dacă *Thomas Edison* renunța după primul eșec? Ar mai fi reușit el să inventeze becul electric? Nicio șansă. Însă încercând, și nu o dată, dar, atenție! A avut 10000 de încercări eșuate, a reușit, în final să găsească o soluție. Datorită perseverenței sale, ne putem bucura, acum, de confortul adus de bec.

Albert Einstein, Steve Jobs, Jack Ma sunt doar câteva exemple de personalități

care au reușit să se remarce datorită ambiției lor de a mai încerca o dată. Cine din zilele noastre ar mai fi aplicat la vreun job sau la universitate dacă ar fi fost respins de zeci de ori? Nu mulți, pentru că nu toți își permit luxul de a renunța și a merge mai departe. Aceasta este și morala. Oamenii aceștia au ajuns genii datorită faptului că au făcut din eșec propriul aliat și nu s-au dat bătuți.

În concluzie, putem afirma faptul că orice realizare se întâmplă datorită dorinței de a încerca. Poate pare banal, dar mulți oameni nu reușesc din motiv că nu încearcă, nu acționează, ci doar amână și sfârșesc prin a fi victimele procrastinării. Când vom înțelege că doar printr-o gândire pozitivă și îndreptată spre rezultat vom izbuti, atunci poate nu ne vom mai pune piedici singuri și ne vom oferi ocazia de a încerca și ca urmare, vom reuși.

Construim realitatea comunicând

Adina-Elena Verbuță

Arta de a comunica nu este un proces natural ori o abilitate cu care ne naștem. Noi învățăm să comunicăm. De aceea trebuie să studiem ce învățăm ca să putem folosi cunoștințele noastre mai eficient. Orice comunicare implică creație și schimb de înțelesuri. Observarea și înțelegerea acestui proces poate să ne facă să fim mai conștienți referitor la ce se întâmplă când comunicăm.

Când intenționăm să vorbim despre comunicare observăm aproape imediat un fenomen interesant. Termenul de comunicare se prezintă sub forma unei aglomerări conceptuale cu multiple și neașteptate ramnificații, cuprinzând un mare număr de științe. Comunicarea

poate astfel să capete accentele unor definiții lingvistice psihologice și psihosociale, filosofice, matematice, pedagogice etc. Așa cum observă Jean Lohisse când se referă la termenul de comunicare: „fiecare domeniu al cunoașterii are definiția sau definițiile lui care accentuează, după caz, schimbul, contactul, transferul, transportul, energia și informația.” (Lohisse, J., 2002, p. 12).

Definiții ale comunicării

„Comunicarea reprezintă interacțiunea socială prin sistemul de simboluri și mesaje.” (George Gerbner);

„Comunicarea îți focalizează interesul central pe acele situații

comportamentale în care o sursă transmite un mesaj unui receptor, cu intenția de a-i influența comportamentele ulterioare.” (Gerald R. Miller);

„Comunicarea este o funcție socială, o distribuție a elementelor comportamentului sau un mod de viață alături de existența unui set de reguli. Comunicarea nu este răspunsul însuși, dar este, într-un mod esențial, un set de relaționări bazate pe transmiterea unor stimuli.” (Colin Cherry);

„Comunicarea se petrece în clipa în care persoanele atribuie semnificație mesajelor referitoare la comportament.” (C. David Mortensen);

„Comunicarea reprezintă un proces de viață esențial, prin care animalele și oamenii generează sisteme, obțin, transformă și folosesc informația pentru a-și duce la bun sfârșit activitățile sau viața.” (Brent D. Ruben).

Etimologic, comunicarea este acțiunea de „a face comun, a fi în relație cu”. Este ceea ce permite stabilirea unei relații între persoane, între obiecte sau între persoane și obiecte. Ea desemnează fie acțiunea de a comunica, fie rezultatul acestei acțiuni. Ceea ce se comunică este fie material (documente, date etc.), fie imaterial (idei, sentimente etc.). Această transmitere, acest schimb se realizează în principal prin diferite sisteme simbolice, necesitând prezența unui emițător, a unui mesaj și a unui receptor. Comunicarea ca atare se poate exercita la mai multe niveluri sau, cel puțin, poate răspunde mai multor tipuri de situații. Se fac în general trei distincții: comunicarea verbală/non-verbală, intrapersonală/interpersonală, de grup/de masă sau mediatizată.

Comunicarea implică neapărat o relație între două entități. La modul general, viața nu există decât grație schimburilor care se stabilesc între elementele constitutive ale corpului și

organismelor vii. Comunicarea trebuie privită prin prisma faptului că posedă un trecut, un prezent și un viitor. Conform unei atare viziuni de origine tranzacțională, comunicarea este determinată de o perspectivă dinamică. Este greu să ne imaginăm un proces comunicațional fără a face apel la aspectele care îl determină, la cauzele acestuia (cauze care se află în trecutul mai îndepărtat sau mai apropiat). Astfel, modalitățile de interrelaționare comunicațională se bazează pe experiența noastră în acest domeniu și iau forma acestei experiențe. Viitorul afectează, de asemenea, comunicarea.

În același timp, comunicarea este un proces ireversibil. Fiecare experiență de comunicare este unică, iar două experiențe de comunicare nu pot fi perfect identice. Experiența de comunicare produce schimbări în persoanele implicate.

Scopurile principale ale procesului de comunicare:

- Să fim receptați;
- Să fim înțeleși;
- Să fim acceptați;
- Să provocăm o reacție.

Factorii ce influențează comunicarea

Unul din factori îl reprezintă *înțelesul cuvintelor*. Individualitatea noastră este principala barieră în calea unei bune comunicări. În cursul procesului de învățare a limbii materne, am atribuit același înțeles cuvintelor, însă singura legătură dintre un cuvânt și lucrul sau obiectul pe care îl reprezintă, este asocierea pe care un grup de oameni a decis să o facă.

Contextul sau situația reprezintă un alt factor care influențează comunicarea. O persoană poate atribui înțelesuri diferite aceluiași cuvinte la momente și în contexte diferite. Esențial este să adaptăm sensul cuvintelor fiecărei situații și să stăpânim bine aceste sensuri pentru a nu crea confuzii.

Barierile în calea comunicării le constituie diferența de percepție, concluziile grăbite, stereotipurile, lipsa de cunoaștere, lipsa de interes, dificultățile de exprimare, emoțiile și personalitatea.

a) *Diferențele de percepție* reprezintă modul în care noi privim lumea. Acest mod este influențat de experiențele noastre anterioare, astfel că persoane de diferite vârste, naționalități, culturi, educație, ocupație, sex, temperamente vor avea alte percepții și vor interpreta situațiile în mod diferit. (Acest lucru se întâmplă de cele mai multe ori în cazul unei discuții între adolescenți și oamenii în vârstă. Generațiile diferite crează realități diferite în ochii oamenilor.)

b) *Concluziile grăbite* intervin în situațiile în care vedem ceea ce dorim să vedem și auzim ceea ce dorim să auzim, evitând să recunoaștem realitatea. (În momentul în care nu comunicăm cu o persoană despre o situație ci pur și simplu imaginăm noi cum s-a creat această situație, de unde a pornit etc., suntem departe de ceea ce înseamnă realitate).

c) *Stereotipurile* reprezintă situațiile în care tratăm diferite persoane ca și când ar fi una singură (ex: Dacă am cunoscut un polițist, i-am cunoscut pe toți).

d) *Lipsa de cunoaștere*. Vom întâmpina întotdeauna dificultăți în a comunica cu cineva eficient atunci când respectivul are o educație diferită de a noastră sau alecărui cunoștințe în legătură cu un anumit subiect de discuție sunt mult mai reduse.

e) *Lipsa de interes* – una din cele mai mari bariere în calea comunicării este lipsa de interes a interlocutorului față de mesajul emis. În astfel de situații, seacționează cu abilitate pentru a direcționa mesajul astfel încât să corespundă intereselor celui ce primește mesajul.

f) *Dificultățile de exprimare* apar atunci când emițătorul are probleme în a găsi cuvintele potrivite pentru a-și exprima ideile. Lipsa de încredere, vocabularul sărac, emoțiile pot duce la devierea sensului

mesajului.

g) *Personalitățile celor doi factori*, Emițătorul și Receptorul, care intervin în procesul comunicării joacă un rol extrem de important. Trebuie să ne adaptăm propria persoană, să ne controlăm temperamentul și limbajul în funcție de personalitatea și de starea de spirit a interlocutorului, așa încât mesajul să fie receptat în forma pe care noi am dorit să o transmitem.

Limbajul trupului are o foarte mare importanță în comunicare. Direcția privirii și mobilitatea ei sunt factori importanți în sincronizarea unui dialog. Un vorbitor care nu se uită niciodată spre cel care îl ascultă ar putea transmite mesaje de tipul: „Nu mă întrezezi”, „Nu-mi placi”, „Nu sunt prea sigur”, „Nu sunt sigur pe ce spun” sau chiar „Să nu crezi ce-ți spun”. Dacă vorbiți unui grup mare, cuprindeți-l cu privirea astfel încât fiecare individ să se simtă observat. Ei vor prefera o ușoară pauză a vorbitorului, care demonstrează interesul lui în modul de a-i privi, asigurând o fluentă a discursului, spre deosebire de cel care citește cu capul în jos, fără a da importanță auditoriului.

Sinceritatea. Aceasta înseamnă în realitate a fi natural. Este întotdeauna un pericol ca atunci când se discută cu persoane necunoscute sau cu un statut social mai înalt, să devenim rigizi și stângaci sau să încercăm să simulăm. Asta provine din lipsa de încredere în sine. În momentul în care suntem sinceri cu persoanele implicate în comunicare nu avem cum să dăm greș cu ceea ce spunem. Astfel oamenii au ocazia să înțeleagă situația și să privească adevărata realitate, fără a crea confuzii.

Un exemplu personal pe care l-aș putea menționa este chiar de la locul de muncă unde lucrez alături de un grup de peste zece fete. Fiecare dintre noi avem de îndeplinit aceleași sarcini până la finalul programului, unele dintre ele presupunând chiar și muncă de echipă, unde bineînțeles este nevoie de comunicare. În primele mele zile de muncă îmi era destul de greu să comunic cu ele necunoscându-le, astfel că nu aveam o

comunicare bună. Trebuia să ne anunțăm mereu între noi ce a rămas de făcut, ce nu știm să facem și de cele mai multe ori nu se întâmpla asta și nu apucam să ducem sarcinile la bun sfârșit. În momentul în care am început să ne cunoaștem și să ne găsim diferite subiecte de comunicare totul mergea mult mai ușor. Sinceritatea a fost mereu prezentă pentru noi. Atunci când cineva făcea o greșală și-o asuma și astfel nu exista suspiciuni asupra altor persoane sau confuzii, ceea ce ne-a ferit și de posibilele conflicte între noi. Comunicarea în grup ne-a adus mult mai multe avantaje precum: mai multă informație disponibilă, sugestii mai multe și mai bune, decizii mai riscante și mai puțin timp de rezolvare a lucrurilor.

Comunicarea a devenit în prezent o componentă majoră a tuturor domeniilor de cunoaștere. În nici una din situațiile vieții nu ne putem descurca fără comunicare. De exemplu într-o relație de prietenie este extrem de importantă comunicarea. Puțini dintre noi știm să gestionăm eficient un conflict și să uzăm de comunicare astfel încât lucrurile să nu ia o turnură greșită. Există câteva reguli simple pentru o comunicare constructivă. Sunt esențiale nivelul înalt de auto-dezvăluire și empatia. Cei doi indivizi trebuie să fie dispuși să se deschidă unul în fața celuilalt, să comunice ceea ce simt, doresc sau îi nemulțumește. Ei trebuie să se prezinte așa cum sunt și nu cum ar dori să fie, să fie dispuși să accepte universul interior al celuilalt.

Să comunici cu o persoană este foarte important pentru a cunoaște adevărul. Să eviți să comunici e ca și

cum fugi de realitate. Fiecare om își creează propriile teorii, iluzii, argumente pe baza a ceva ce nu e confirmat cu exactitate. Lipsa comunicării duce la pierderea încrederii și astfel de exemple se găsesc la orice pas: certurile din familie, prietenii destrămate, problemele de serviciu, etc.

Toate formele de comunicare sunt importante și se condiționează reciproc. Comunicăm nu pentru că așa ar fi trebuit, ci pentru că firea omenească e făcută așa ca să necesite acest lucru. Comunicarea face posibilă coexistența oamenilor.

Comunicarea creează și menține societatea.

Nimic nu este durabil fără comunicare.

Nimic nu este real fără comunicare.

Referințe bibliografice:

Bertrand, Claude-Jean (coord.), O introducere în presa scrisă și vorbită, Editura Polirom, Iași, https://old.polirom.ro/resurse/biblio_online/o_introducere_in_presa.pdf

Referințe webografice:

<https://www.qreferat.com/referate/comunicare/Tipuri-de-comunicare-umana919.php>

<https://www.referatele.com/referate/noi/marketing/definitii-modele-si-191536217.php>

<https://ro.scribd.com/doc/257850302/Referat-La-Psihologia-Comunicarii>

Limbajul trupului și adevărul de dincolo de cuvinte

Gabriela Turtureanu

Sursa: https://www.la-doi-pasi.ro/var/uploads/advices/shutterstock_647197054.jpg

Totul este comunicare, afirmă adepții școlii de la Palo Alto. Comunicăm, oriunde, oricând, la orice oră, cu oricine și sub orice formă. Dar cum oare putem comunica în așa fel încât să ne putem înțelege cu ceilalți, și ca și ceilalți să ne poată înțelege? Termenul de „comunicare” înseamnă a pune în comun, o parte cu cealaltă, în cazul nostru dialogul dintre două sau mai multe persoane. În viața de zi cu zi, comunicăm despre orice, ne punem în valoare gândurile, sentimentele, trăirile, impresiile, aspectele comune ale vieții, astfel simțim că prin acest proces complex luăm practic parte la acțiunile vieților celorlalți, și la rândul nostru și noi îi facem pe ceilalți părtași la viețile noastre. Nu putem trăi fără comunicare, așa cum nu putem trăi nici fără mâncare, apă sau aer. Într-un cuvânt comunicarea este esența vieții.

Comunicarea a reprezentat dintotdeauna un pilon important al existenței umane. Martin Luther King spunea: „Oamenii se urăsc pentru că se tem, se tem pentru că nu se cunosc și nu se cunosc pentru că nu comunică.”. Nevoia de a comunica, de a transmite sau afla de la semenii noștri idei, informații, sentimente este o trăsătură fundamentală a omului, devenind o necesitate vitală. Din cele mai vechi timpuri, omul a încercat să comunice. La început au fost gesturile, apoi au apărut

cuvintele, iar pe lângă cuvinte și gesturi omul a folosit pentru a comunica și imaginile. Totul în viață este comunicare, de la activitățile cotidiene pe care le interpretăm fiecare dintre noi zilnic și până la activitățile complexe desfășurate într-o societate, toate acestea nu pot fi concepute în afara procesului de comunicare.

Toată lumea vorbește astăzi despre comunicare, dar ne-am gândit vreodată ce înseamnă sau ce este această comunicare. Uneori întrebarea „ce este comunicarea” apare ca una fără sens, deoarece se crede că toată lumea știe ce este comunicarea și, în special, știe să comunice. Fiind întrebați, ce înseamnă a comunica, de cele mai multe ori elevii, studenții, răspund „a sta la vorbă, a discuta”. În timp, conceptul de comunicare a fost abordat din perspective multiple, ceea ce a determinat o diversitate spectaculoasă a definițiilor. *Dicționarul explicativ al limbii române* înregistrează, la articolul (*a*) *comunica*, următoarele sensuri: „a face cunoscut, a da de știre, a informa...”, stabilind, așadar, un proces și o relație cognitivă. Comunicarea reprezintă, în viziunea lui John Fiske „... una dintre activitățile umane pe care fiecare dintre noi o recunoaște, însă puțini o pot defini satisfăcător. Comunicarea este a vorbi cu cineva, comunicarea este și televiziunea, răspândirea de informații, coafura, critica

literară...”. Multitudinea încercărilor de definire a conceptului de comunicare implică nuanțe și conotații diverse, dar gravitează în jurul celor patru componente fundamentale: emițătorul, canalul, informația și receptorul. Esența procesului de comunicare constă din transferul și trimiterea de informație de la receptor la emițător. Însă acest model elementar de comunicare trebuie extins, deoarece comunicarea trebuie să fie una bilaterală, să nu se rezume doar la transmiterea de informație, ci și la recepționarea sa (feedback). Ori de câte ori comunicăm verbal sau nonverbal, încercăm să convingem, să explicăm, să influențăm, să educăm, urmărind întotdeauna patru obiective: să fim receptați, să fim înțeleși, acceptați sau să generăm o schimbare de comportament sau atitudine. Iar pentru mine o studentă în anul I, care este abia la început de drum, totul este comunicare: de la dansul albinilor în fața stupului și până la privirile cu subînțeles pe care și le aruncă oamenii, onomatopeele scoase de cineva când este satisfăcut de un anumit lucru sau nesatisfăcut, modul în care ne adresăm unei persoane chiar și un eseu scris pentru examen. Toate aceste nuanțe creează universul abstract numit „comunicare”.

În studiul comunicării există două mari orientări: școala proces și școala semiotică, iar fiecare interpretează în felul său definiția pe care o dăm noi comunicării ca interacțiune socială prin intermediul mesajelor. Dacă școala proces este focalizată pe problematica asociată transmiterii mesajului în cadrul unei relații de comunicare, atunci școala semiotică acordă o atenție sporită producerii și schimbului de sensuri și semnificații. Prima definește interacțiunea socială drept procesul prin care o persoană e în legătură cu altele, afectându-le comportamentul, starea intelectuală sau răspunsul emoțional. Această definiție este mai apropiată de înțelegerea obișnuită a comunicării, de folosirea zilnică a cuvântului. Semiotica, însă, definește interacțiune socială ca tot

ceea ce face individul ca membru al unei culturi sau societăți, iar unul dintre principalele obiective ale studiului biologic al semiozei este comunicarea nonverbală.

Fie că conștientizăm lucrul acesta, fie că nu, totul în noi comunică: trupul, gesturile, distanța, ochii, ritmul respirației sau pulsul inimii. Atunci când interacționăm cu alții, dăm și primim continuu semnale, fără să utilizăm cuvintele. Totul este comunicare, iar uneori faptele și acțiunile vorbesc mai bine decât cuvintele. O comunicare eficientă nu presupune doar folosirea limbajului verbal. Deseori în viața de zi cu zi mesajele nonverbale sunt necesare pentru a percepe mai bine mesajul verbal. Comunicăm oricând și oriunde, atunci când mergem, dăm din umeri, când privim o persoană într-un anumit fel sau când tonul vocii nu sună entuziast. Gesturile și acțiunile pot liniști oamenii, pot construi încredere și îi pot atrage pe ceilalți spre noi sau pot jigni și submina ceea ce încercăm să transmitem. Aceste mesaje nu se opresc când nu mai vorbim. Chiar și atunci când tăcem, comunicăm în continuare nonverbal.

Fiecare dintre noi ne petrecem majoritatea timpului, încercând să descifrăm limbajul trupului și să aflăm adevărul de dincolo de cuvinte, astfel Desmond Morris afirma că „un sport favorit al multor oameni este de a-i privi pe ceilalți”. În ultimii ani, limbajului corpului i s-a acordat o atenție desăvârșită, încercând astfel să se înțeleagă și să se stabilească legătura exactă dintre acest tip de comunicare și efectul pe care-l săvârșește asupra receptorului. Observarea tuturor gesturilor reprezintă o temelie fundamentală pentru înțelegerea dinamicii comunicării, alcătuind punctul de plecare al kineticii, știința care studiază mișcările corpului, fără a le disocia de interacțiunea verbală.

În actul comunicațional cel mai important este să fim înțeleși și să provocăm o reacție, în urma căreia să primim un feedback. Dar cum putem să ne dăm seama, dacă o persoană a înțeles ce i-am comunicat.

Pentru a răspunde la această dilemă, facem o legătură duală între comunicarea verbală și cea nonverbală, astfel limbajul trupului este la fel de important, atât pentru cel care transmite, cât și pentru cel care recepționează mesajul.

Sursa: <https://www.presalocala.com/wp-content/uploads/2017/03/limbajul-corpului-696x404.jpg>

La Rochefoucauld spunea: „În tonul vocii, în ochii și aerul unei persoane, nu este mai puțină elocvență decât în alegerea cuvintelor”. „A gesticula nu înseamnă doar să faci cu mâna cuiva. Gesturile conțin informații importante – gânduri care, de multe ori, nu sunt reprezentate prin cuvinte”, a spus Susan Goldin-Meadow, profesor de psihologie la Universitatea din Chicago. Cu toții am auzit, măcar o dată, despre „limbajul trupului” sau, cum îl mai numesc specialiștii „limbajul non-verbal” și am ajuns să mă conving, din experiența proprie, că oamenii comunică cea mai multă informație prin intermediul gesturilor, al posturii, chiar și al distanțelor pe care le mențin între ei.

Limbajul corpului include modul în care oamenii merg, cum stau și expresiile

faciale. De exemplu, când un băiat este trist, el își va lăsa capul în jos, iar dacă o fată este fericită, poate să alerge și să sară sau să se ridice și să ridice brațele în aer. Este posibil ca oamenii să nu spună nimic care să arate ce simt. Chiar și culoarea pielii oamenilor poate arăta cum se simt. De exemplu, dacă oamenii cu pielea deschisă devin jenați, pielea lor se poate înroși sau, dacă sunt îngrijorați, poate deveni palidă. Limbajul corpului poate fi arbitrar (intenționat) sau involuntar (o persoană nu se poate abține). Un fapt interesant este că copiii orbi vor zâmbi atunci când sunt fericiți, chiar dacă nu au văzut niciodată un zâmbet.

Gesturile sunt țesute în țesătura vieții noastre de zi cu zi. Facem cu mâna, arătăm, dăm din cap și, de asemenea, ne folosim mâinile atunci când ne certăm sau vorbim animat – exprimându-ne prin gesturi, adesea fără să ne gândim. Gesturile pe care le folosim în comunicarea de zi cu zi se adaugă la o limbă cu propriul vocabular și sintaxă. Savanții împart gesturile în clase semiotice. De exemplu, gesturile emblematică în sine poartă o încărcătură semantică și nu au nevoie de adăugiri de vorbire. De exemplu, înclinarea din cap sau clipirea, omologul său mimic, este văzută în unele culturi ca un semn de acord. Cu toate acestea, utilizarea sa este limitată. Când interlocutorul întreabă: „Mă iubești?” a da din cap ca răspuns pare inadecvat. Pentru gesturile emblematică se alcătuiesc dicționare speciale care le descriu și dau o interpretare. Dar gesturile ilustrative care însoțesc vorbirea sunt foarte greu de interpretat fără ambiguitate: nu au un sens definit, deși poartă o oarecare sarcină funcțională. Într-o situație în care o persoană exclamă indignată: „Ei bine, cât de mult pot să-ți repet!” Gesticularea ritmează vorbirea, o intensifică. În cele din urmă, se remarcă gesturile-regulatori, care ajută la construirea comunicării. De exemplu, atunci când un profesor ascultă răspunsul unui student la un examen oral, el sau ea poate da din cap încurajator. Acest lucru nu înseamnă că profesorul este pe

deplin de acord cu ceea ce spune studentul, dar îl lasă pe examinat să știe că informațiile sale sunt percepute, că este ascultat cu atenție.

Lipsa gesturilor face ca o conversație să piardă din dinamism și să devină plictisitoare. Pe de altă parte dacă gesticulăm prea mult putem să ne obosim interlocutorii, iar aceștia să nu se mai poată concentra pe informația transmisă. Este importantă evitarea gesturilor precum: mâinile ținute în șolduri, îndreptarea degetului arătător către interlocutor, pocnitul din degete, jocul cu diferite obiecte, trecerea mâinii prin păr. Aceste gesturi pot transmite agresivitate, nervozitate, nesiguranță. Postura fermă, dar nu rigidă, a vorbitorului oferă un plus de siguranță celor spuse.

Altfel spus comunicarea ne face mai puternici indiferent de tipul sau natura sa, pentru că este în fapt ceea ce ne apropie și ne ajută să relaționăm. Și ca un sfat de încheiere, un citat al lui Camil Petrescu: „Cuvântul e un mijloc imperfect de comunicare.”, la fel cum și noi suntem imperfecti prin natura noastră umană, însă folosind și comunicarea ne putem exprima mai ușor sentimentele și trăirile, într-un cuvânt prin comunicare putem fii mai aproape de ceilalți.

Bibliografie

Chelcea, Septimiu, Ivan, Loredana, Chelcea, Adina, *Comunicarea nonverbală:*

gesturile și postura, Editura Comunicare.ro, București, 2008

Fiske, John, *Introducere în științele comunicării*, Editura POLIROM, Iași, 2003

Graur, Evelina, *Tehnici de comunicare*, Editura MEDIAMIRA, Cluj-Napoca, 2001

Pease, Allan, *Limbajul trupului*, Editura POLIMARK, București, 1997

Sebeok, Thomas A., *Semnele: o introducere în semiotică*, Editura Humanitas, 2002

Stănciugelu, Irina, Raluca Tudor, Adriana Tran, Vasile Tran, *Teoria comunicării*, Editura Tritonic, București, 2014

Sursa: <https://graphistik.com/img/body-language/11/22-body-language-examples-3.jpg>

Rețelele sociale online – aspect constructiv sau distructiv al vieții noastre?

Maria-Florina Macovei

Când ne referim la rețelele sociale sau la social media, vorbim despre structuri de comunicare între indivizi sau organizații care interacționează între ele pe platformele digitale. Acestea au scopuri diferite, dar cele mai cunoscute și utilizate sunt pentru interacțiunile între oameni.

Studiul Kaspersky arată că șapte din zece tineri, cu vârste între 18 și 34 de ani, se bazează pe rețelele sociale pentru a se simți conectați. Potrivit sursei citate, atunci când descriu cum se simt când sunt activi pe rețelele sociale, mai mult de jumătate (56%) spun că se simt „amuzati” și peste o treime (36%) afirmă că se simt „conectați”. „Având în vedere aceste sentimente pozitive, este posibil ca mai mult de patru din zece utilizatori (41%) să spună că rețelele sociale sunt un aspect «pozitiv» pentru societate și politică, de două ori mai mulți decât cei care le descriu ca fiind «negative» (19%)”, se menționează în studiu.

Pe de o parte, rețele sociale pot fi benefice în menținerea vieții sociale ale unui individ. Cu ajutorul lor, oricine poate comunica oricând cu apropiații, indiferent de distanța la care se află. De asemenea, datorită rețelelor sociale se pot crea relații noi de prietenie cu persoane necunoscute. Prin utilizarea mesajelor, se pot desfășura discuții, iar acest fapt este foarte util pentru cei ce nu se pot întâlni fizic.

În al doilea rând, unii oameni au o timiditate sau o rețineră în ceea ce privește exprimarea în viața reală, iar rețele sociale online le oferă această oportunitate. Aceștia își pot exprima gândurile prin diferite mesaje sau articole, fără ca cineva să îi poată judeca, deoarece unele rețele permit anonimitatea. De asemenea, există și rețele

sociale specializate pentru a posta artă, spre exemplu picturi, grafică, muzică, fotografii, iar acest fapt poate aduce o îmbunătățire în creșterea încrederii în sine.

Pe de altă parte, rețele sociale au și o parte mai puțin plăcută. Ele ascund multe dezavantaje și pericole, ce rezultă din folosirea necontrolată a acestora, sau din cauza utilizării lor în scopuri greșite. Specialiștii avertizează, în același timp, asupra faptului că dependența de rețelele sociale poate avea un efect dăunător asupra sănătății mentale a utilizatorilor, chiar dacă majoritatea utilizatorilor este conștientă de potențialul aspect negativ al acestor platforme. Oamenii au devenit mult mai comozi de când rețele de utilizare au luat amploare, s-au obișnuit să își rezolve majoritatea problemelor online. Multe persoane preferă să poarte o discuție prin intermediul mesajelor, decât să iasă la o întâlnire.

Rețelele sociale pot ajuta la creșterea încrederii în sine, dar pot, totodată, să o reducă, chiar până la pierderea completă a acesteia. Multe persoane au trăit sentimente de invidie, gelozie, insecuritate ce apar în momentul în care văd postările prietenilor, oamenilor, celebrităților pe care le urmăresc. Se pare că, la nivel inconștient, social media poate avea un efect nedorit, ducând la deformarea imaginii de sine. În special tinerii, privesc diferite persoane și acțiunile lor, și deși nu le cunosc, se compară cu ceea ce văd. Nu tot ce vedem pe social-media este adevărat. Văzând prieteni care sunt frecvent în vacanțe sau petrecându-și nopțile distrându-se, îi determină pe tineri să aibă impresia că nu-și trăiesc viața, că ratează lucruri pe care ar trebui să le experimenteze.

În concluzie, rețelele sociale au și o parte bună, dar și una rea. Partea bună este că te ajută în comunicarea cu diferite persoane, îți oferă diferite oportunități, ce nu erau

posibile înainte de apariția acestora. Partea rea este faptul că ele crează dependență, iar problema principală este folosirea în mod greșit a acestora.

TikTok, aplicația momentului

Mihaela Buluc

Rețelele sociale se înmulțesc cât vedem cu ochii și, din fericire, Internetul le poate cuprinde pe toate. TikTok a devenit platforma cu cea mai rapidă creștere din lume, fiind populara mai ales în rândul tinerilor.

Cu atâtea rețele sociale, nici nu mai știi care e cea mai populara aplicație a momentului. Preferințele oamenilor sunt într-o continuă dezvoltare și rotație, astfel că poți rămâne în urmă cu Facebook-ul momentului.

TikTok este o sursă interminabilă de nou, de altceva, diferită oarecum de celelalte aplicații cu care ne-am obișnuit până acum, care surprinde pe zi ce trece, tot mai mult.

Misiunea aplicației a fost încă de la început, crearea de către utilizatori a videoclipurilor scurte și împărtășirea lor.

Cu posibilități nenumărate de înzestrare a videoclipurilor, printre care adăugarea de efecte, sunete de fundal, text, platforma TikTok este locul în care îți permiți imaginației să explodeze.

Milioane de persoane își arată talentele reale sau mai puțin reale, dar care distrează, jucând roluri amuzante, interpretând diferite personaje, imitând personalități, vedete. În funcție de cât de interesantă este postarea, aceasta poate deveni virală atrăgând mii, zeci, sute de mii sau milioane de followeri, care pot contribui, în anumite condiții, la bunăstarea ta financiară. Da, bunăstarea financiară, pentru că mulți se întrebă câți bani faci din TikTok.

În acest moment, cele mai simple moduri pentru a câștiga bani din TikTok sunt reprezentate de colaborări și de live-uri. Astfel, în primul caz, dacă un utilizator are un anumit număr de urmăritori și postările sale au un anumit impact, poate face o colaborare cu o companie căreia să îi promoveze produsele. Din mărturiile creatorilor de conținut din România, această metodă nu este foarte profitabilă, deoarece majoritatea companiilor nu îi plătesc foarte bine pe utilizatori. Mai mult, unele nici nu plătesc utilizatorii, ci doar oferă gratuit produsul căruia creatorii de conținut îi fac reclamă.

A doua metodă, reprezentată de live-uri, poate aduce profituri considerabile chiar și în România, mai ales dacă un creator de conținut este cunoscut și are mulți urmăritori. În acest sens, este importantă popularitatea utilizatorului și capacitatea acestuia de a atrage donații din partea celor care urmăresc live-ul.

După ce intră în live, cei care urmăresc transmisiunea îi pot face cadouri care sunt convertite într-o monedă virtuală și se adună într-un portofel al utilizatorului. Respectivul cadouri sunt cumpărate cu bani reali de către utilizatori și sunt donate/dăruite mai departe altor utilizatori în live-uri. Aceștia le adună în portofel, iar la final le pot converti la loc în bani reali. Practic, prin această metodă, un creator de conținut este plătit de către urmăritorii săi prin intermediul TikTok.

Mai nou, se pot face live-uri în doi, iar persoanele care interacționează în transmisiune pot face anumite

concursuri/jocuri/dueluri care să atragă atenția celor care urmăresc și, pe cale de consecință, să atragă donații din partea acestora, în funcție de care e mai bun.

În concluzie, acestea sunt cele mai simple metode de a obține un profit din TikTok în

România. Chiar dacă monetizarea nu este accesibilă în țara noastră și mulți utilizatori nu sunt stimulați în acest fel, aplicația a cunoscut o creștere imensă în rândul tinerilor, dar și în rândul vârstnicilor.

Social media, influencerii și rolul în publicitate

Delia Raisa Poede

În ultima vreme se discută frecvent, în presă sau la televizor, despre social media influenceri. Aceștia sunt de multe ori acuzați că succesul lor nu se bazează pe o expertiză autentică, că se bucură de produse gratis pe care le promovează. Mai mult de atât, ideea participării lor în campania de vaccinare împotriva COVID-19 a fost discutată în ultima vreme.

Ce sunt social media influencerii?

Termenul de influencer își are fundamentul teoretic în principiile influenței, teorie formulată de Robert Cialdini în anul 2001, iar conform definiției acestuia putem include în această categorie orice persoană care își exercită influența asupra unei comunități. Pentru Cialdini orice lider de opinie (politic, religios etc.) este un influencer care poate să convingă persoanele care au încredere în el să realizeze anumite acțiuni sau să adopte anumite atitudini sau convingeri. Activitatea pe social media a unei astfel de persoane nu este o caracteristică centrală, cum este pentru Campbell și Grimm (2019). Cercetătorii americani consideră social media influencerul a fi o persoană cu o comunitate de urmăritori pe o anumită platformă de interacțiune online, persoană care postează conținut publicitar în schimbul unor avantaje materiale.

Pentru a înțelege succesul publicitar al creatorilor de conținut, a social media influencerilor, care au mii sau chiar sute de mii de urmăritori pe diversele platforme

sociale online, trebuie să pornim de la un principiu: publicitatea, indiferent sub ce formă apare, trebuie transmisă prin intermediul canalului urmărit de adresații ei. Dacă interesul publicului tânăr pentru presa scrisă a scăzut, peste tot în lume tinerii nu mai constituie de ceva vreme publicul fidel al televiziunii liniare. Nu afirmăm aici că publicitatea clasică și publicitatea TV în particular nu sunt relevante, dar trebuie să diferențiem în funcție de categoriile de public și de categoriile de produse promovate. Reclama TV rămâne în continuare un spațiu de manifestare a creativității publicitarilor. Tinerii sunt adepții flexibilității în viața profesională, unde chiar cu mult înainte de pandemie au acționat în vederea modificării programului de lucru și home office-ului. În viața personală, aceștia doresc cu atât mai puțin să se uite la un program TV la o anumită oră, fără a avea posibilitatea de a controla această opțiune. Aceștia preferă să utilizeze în schimb platformele sociale online (cu diferențieri destul de clare în funcție de vârstă și interes) și serviciile de streaming, unde poți vedea un sezon dintr-un serial într-o zi, dacă dorești.

De ce rolul lor în publicitate a crescut?

Social media influencerii reprezintă un fenomen în creștere care este studiat cu atenție în ultimii ani de cercetători din domeniile marketing, psihologie și publicitate ca ramură a științelor comunicării. Conform Campbell și Farrell

(2020) influencerul este perceput de publicul său simultan ca fiind simplu consumator, dar și expert, iar în plus se bucură de statutul de celebritate. Majoritatea social media influencerilor își încep activitatea online în calitate de simpli utilizatori, sunt deseori percepuți de public ca având un grad ridicat de similitudine și prin aceasta se bucură de credibilitate.

Influencerii sunt percepuți ca experți, fie de la început, datorită unor competențe pe care le au (de exemplu sportivii care se decid să meargă pe acest drum), fie pe parcurs datorită experienței. În timp unii devin micro sau macro celebrități. Următorii dezvoltă o relație para-socială cu ei, chiar mai puternică decât în cazul celebrităților din media tradițională pe care îi văd din când în când într-un film sau serial. Spre deosebire de celebritățile tradiționale, social media influencerii fac publice zilnic pe diferite rețele sociale online aspecte din viața lor, asemeni unui reality show. Exact acest caracter episodic și frecvența ridicată a interacțiunii cu publicul contribuie la consolidarea dimensiunii para-sociale a relației dintre social media influencer și public. Cercetările recente ne spun că o relație para-socială puternică are efecte pozitive asupra atitudinii față de influencer, asupra intenției de cumpărare a produselor promovate de acesta.

Domeniile în care întâlnim frecvent social media influencerii sunt: moda (fashion), cosmetica (beauty), turismul (travel), stiluri de viață (life style) și gătit (food). Există cu siguranță multe alte

domenii de nișă. La fel ca în modelling, la nivel global sunt mai mulți social media influenceri de succes de gen feminin, decât de gen masculin, ceea ce este în strânsă legătură cu domeniile enumerate mai sus.

Despre funcțiile social media influencerilor în publicitate

Un influencer este totodată și un social media manager, un manager al interacțiunii cu următorii săi, care trebuie să dezvolte și să urmeze o strategie care să-i aducă succesul pe diversele platforme pe care este activ, pentru că majoritatea influencerilor nu se limitează la o singură platformă. Cu siguranță că unul dintre obiectivele principale ale unui influencer este creșterea constantă a comunității de urmăritori, pentru că mulți urmăritori înseamnă contracte substanțiale de publicitate. În timp, ceea ce contează este calitatea interacțiunii cu următorii pentru că marketerii din lume și de la noi preferă, în funcție de produsul sau serviciul care se dorește a fi promovat, nano-influencerii sau micro-influencerii care au o legătură mai strânsă cu următorii tradusă în comentarii, aprecieri, participare mare la concursuri de tip giveaway și care practică evident prețuri mai mici. Un social media influencer trebuie să dea dovadă de creativitate pentru că în marea majoritate a cazurilor, acesta primește, asemeni unei agenții de publicitate (dar evident la o scară mult mai mică), un brief care conține indicații despre produsul pe care trebuie să îl promoveze online.

Telefonul la îndemâna copiilor

*Îmbunătățește sau înrăutățește procesul lor de dezvoltare?**Elena-Corina Răcilă*

Smartphone-ul pentru copiii generației contemporane a devenit treptat un instrument vital de care aceștia nu se pot despărți. Tehnologia avansează și oamenii se schimbă, lucrurile evoluează și timpul nu stă în loc, de aceea când totul capătă o perspectivă complexă de viitor telefoanele mobile au început deja să fie ceva normal în viața unui copil, nu doar un instrument pe care acesta își petrece câteva ore consistente zilnic, ci un obiect de o importanță majoră în viața lor. Mai important decât numărul de ore petrecute de aceștia în fața unui ecran o reprezintă activitățile concrete desfășurate în mediul virtual. Pe ce își petrec timpul mai exact. Învăță sau se joacă? La ce sunt expuși copiii când au la dispoziție un telefon mobil? Avantajele și dezavantajele sunt numeroase, de la aprofundarea cunoștințelor culturale și dezvoltarea laturii educative până la izolarea socială, îndepărtarea de realitate și încetarea rudimentării corespunzătoare gândirii acestuia.

Educația ajută la evoluarea viitorului oamenilor, iar frumusețea cunoașterii necunoscutului ne provoacă și mai mult să ne avântăm către aceasta. Copiii sunt atrași de către necunoscut și vor cât mai repede răspunsuri la întrebările pe care și le formează zilnic, vor să treacă din zona necunoscută în cea de cunoaștere. Dar ce avantaje și ce dezavantaje presupune tot acest lucru?

În primul rând, conținutul media pe care copiii îl urmăresc trebuie să fie conform vârstei lor și timpul petrecut în fața ecranului variază de la o vârstă la alta. *Academia Americană de Pediatrie* ne aduce la cunoștință în urma realizării unui studiu de specialitate despre copii și ecrane un răspuns concret care vine în ajutorul

părinților. Zilnic sunt recomandate 2 ore pentru copiii cu vârste cuprinse între 6 și 12 ani ca modalitate de petrecere a timpului pe telefon. Studiile realizate de Academie au prezentat și efectele petrecerii multor ore în fața ecranelor pe termen lung, aceștia fiind denumiți copiii "uitați" în fața ecranelor. Unii pot dezvolta probleme grave de atenție la interacțiunea cu cei din jur, probleme de atenție în mediul școlar, probleme de greutate care pot duce chiar și la obezitate din cauza lipsei mișcării, probleme cu somnul dar în special un efect negativ major este un vocabular neadecvat vârstei lor, care îi afectează în prezent și pe viitor.

Un aspect pozitiv important pentru copiii de 6-12 ani îl reprezintă responsabilitatea. Dacă aceștia respectă numărul recomandat de ore zilnic pe telefon cu acordul părinților atunci efectul acestei acțiuni nu are cum altfel să fie decât, evident pozitiv. Copiii pot învăța să devină mult mai responsabili, încă de la o vârstă fragedă având grijă de dispozitiv și gestionând timpul petrecut pe acesta, unde pe lângă responsabilitate se alătură și organizarea eficientă a timpului, un lucru important de dezvoltat de la o vârstă fragedă. Profesioniștii de la *Universitatea din Navarra* spun că educația în simțul responsabilității este vitală.

Un avantaj important este oportunitatea de aprofundare a cunoștințelor. Telefonul mobil facilitează din ce în ce mai mult procesul de predare-învățare. După orele zilnice unde copiilor le este predată informația, utilizarea unui telefon la îndrumarea și recomandarea profesorilor este chiar utilă. Copii pot căuta singuri informațiile pe teme abordate la clasă, sau ce îi interesează pe ei să învețe, să cunoască, acest lucru permițându-le să învețe folosirea

instrumentelor educaționale și realizarea unei documentării complexe în detrimentul plagiatului clasic. În acest mod informația face cunoștință cu filtrul gândirii. Siguranța copilului este un factor important pentru părinți. Datorită erei tehnologiei în care trăim, cei mai mulți dintre părinți consideră o necesitate pentru cel mic să dețină un telefon, acest lucru ușurându-le și lor considerabil situația. Cel mic se uită liniștit la desene animate pe telefon în timp ce părintele își desfășoară fără griji activitățile. În practică acest lucru sporește sentimentul de siguranță pe care părinții îl simt asupra copilului, pot deține controlul de la distanță asupra lui comunicând cu ei online, asigurându-se că totul este bine putând chiar lua legătura cu profesorul dacă este necesar.

În al doilea rând, tehnologia poate afecta dezvoltarea copiilor. Izolarea socială. Cum ar trebui să combatem această consecință? După cum sunt jocurile video și alte dispozitive electronice utilizate de copii, de exemplu televizorul, dar aici ne referim în special la telefonul mobil, utilizarea excesivă a unui astfel de instrument duce imediat la izolare socială. De aceea supravegherea părinților este esențială. Cei de 6-12 ani, dar în general copiii cu vârste mici se joacă folosind internetul, navighează după cum se spune în zilele noastre, dar cel mai important aspect, el comunică pe rețelele sociale, din păcate neavând niciun fel de interacțiune cu ființele umane din jurul său. Pentru un copil, dezvoltarea abilităților sociale reprezintă o parte extrem de importantă în evoluția constantă a acestuia și dacă tot acest proces nu are loc, părinții ar trebui să se aștepte la repercusiuni negative pe viitor.

Un inconvenient al acestui dispozitiv este pierderea intimității și posibilitatea

copiilor de a deveni victime ale atacurilor cibernetice și a bullying-ului online. Copilul, mai ales nesupravegheat de către părinți este o țintă ușoară pe internet, o persoană străină îl poate păcăli fără niciun efort și astfel obține de la date personale și fotografii până la date bancare. Confidențialitatea lor devine expusă iar ei nu realizează importanța acestui fapt. Astfel de cazuri duc la anxietate și forme grave ale depresiei. Cei mai mulți dintre specialiști consideră că mobilitatea redusă datorată lipsei de activități fizice are consecințe grave asupra calității vieții copiilor. Se datorează utilizării excesive a telefonului, petrecerea unui număr exagerat de ore, aceștia nemișcându-se din fața ecranului.

În opinia mea consider că utilizarea telefonului mobil la vârste mici nu asigură posibilitățile de dezvoltare corespunzătoare a copilului, pentru realizarea unui echilibru între oportunitatea de aprofundare a informațiilor cu scop educativ și mobilitatea redusă cauzată deseori de smartphone copiii ar trebui supravegheați în marea majoritate a timpului petrecut online, și încurajez folosirea dispozitivelor pe lângă educație, pentru dezvoltarea laturii artistice.

Pro și contra social media

Adina-Elena Verbuță

Internetul a devenit o parte a vieții noastre, de aceea rețelele sociale pot reprezenta cel mai bun prieten al unei persoane, având un aspect constructiv, dar în același timp pot fi și cel mai mare dușman al omului fiind distructive.

Un aspect constructiv al rețelelor sociale ține de faptul că acestea contribuie la îmbunătățirea relațiilor interpersonale, deși sunt virtuale, ajutând la deschiderea spre comunicare. Personal, încă de când am început să cochetez cu rețelele sociale am observat că îmi este mult mai ușor să comunic prin intermediul lor, neavând rețineri față de momentele în care eram față-n față cu o persoană care nu făcea parte din cercul meu de prieteni. Rețelele sociale au un impact pozitiv în schimbarea mentalității și în procesul de învățare, prezentând alte alternative decât metodele tradiționale de exprimare a unei idei. Acestea permit accesul oamenilor la informații în cel mai scurt timp (spre exemplu: informații cu privire la situații de urgență, resurse educaționale, etc.

„Lumea modernă e conectată la aparate și rețele sociale – telefon, televizor, radio, fax, internet- la fel ca un pacient în moarte clinică.” Deși sunt constructive pentru populație, rețelele sociale au și efecte negative asupra vieții omului. Timpul petrecut în exces în fața calculatorului/telefonului reușește să ne

îndeparteze de familie, de lucrurile cu adevărat importante precum mișcarea în aer liber benefică unui stil de viață sănătos. Rețelele sociale pot de fapt să scadă nivelul de socializare fizică al copiilor, acestea ducând la stări de depresie și anxietate. În cadrul rețelelor sociale mulți oameni sfârșesc prin a-și pierde încrederea în sine deoarece, în cele mai multe cazuri ceea ce se arată pe internet nu coincide cu viața de zi cu zi a unui om. Văzând zilnic ce viață perfectă au unii oameni, în câte zeci de vacanțe au fost pe parcurul anului sau ce articole de firmă și-au achiziționat, îi pot face pe mulți să se inferiorizeze, să nu se considere suficienți de buni sau chiar să își urască propria viață ducând astfel și la tentative de suicid. De cele mai multe ori rețelele sociale pot pune în pericol viața oamenilor prin jocuri sau tot felul de provocări făcute pentru notorietate. „Rețelele sociale online te fac să te degradezi mai tare decât alcoolul sau drogurile”.

Prin urmare rețelele sociale sunt doar niște instrumente și depinde de fiecare dintre noi în ce mod alegem să le folosim. Personal sunt între a fi pro sau contra rețelelor sociale deoarece acestea au adus nenumărate beneficii în viața mea atât timp cât le-am folosit cu măsură și nu au dus la dependență.

Rutina virtuală – sub semnul întrebării

Mădălina Butacu

În general vorbind, rețelele sociale sunt rețele de indivizi care au scopuri comune. Rețelele sociale de pe internet s-au dezvoltat foarte rapid în ultimii 20 de ani devenind principala modalitate de creare și menținere a relațiilor de comunicare virtuală.

Cercetătorii cred că rețelele sociale sunt principalul motiv pentru care timpul uman petrecut în rutina virtuală crește astăzi. Principalele lor avantaje sunt capacitatea oamenilor de a vorbi despre interesele lor și de a le împărtăși altora, de a se exprima. Acest lucru ne dă motive să afirmăm că pe lângă funcția de comunicare, rețelele sociale au și funcția de potențial instrument de marketing. Mai mult decât atât, experții spun că acestea vor deveni în curând mecanismul necesar oricărei activități.

Diversele rețele sociale au scopuri ușor diferite. Unele sunt destinate împărtășirii fotografiilor (Pinterest), filmelor (YouTube, Netflix), gândurilor (Facebook, Instagram), altele pentru managementul carierei profesionale. Toate se bazează pe crearea unor conexiuni interpersonale bazate pe asemănările în interesele, activitățile și relațiile din viața reală.

Existența rețelelor sociale poartă în sine o multitudine de avantaje și oportunități, însă în același timp are și multe pericole. Rețelele sociale ascund multe dezavantaje și pericole care apar în primul rând din cauza folosirii greșite sau exagerate a acestora.

Comunicarea este gratuită și rapidă oriunde și oricând, însă își pierde valoarea dacă înlocuim discuțiile față în față cu celelalte persoane. Este o modalitate de comunicare dar nu poate și nici n-ar trebui să înlocuiască întâlnirile în persoană. Din cauza acestor rețele scade calitatea relațiilor, cuvântul prieten își schimbă înțelesul și își pierde valoarea.

Toate informațiile sunt accesibile, chiar și informațiile personale pe care nu am vrea ca oricine să le afle. Prin folosirea acestor rețele, informațiile noastre personale pot ajunge la orice persoană, deci nu mai există intimitate, viață privată.

Folosind rețelele sociale online se poate întâmpla să pierdem sensul timpului. Lenea și folosirea obsesivă a acestor rețele conduc, de fapt, la petrecerea timpului în mod inutil. În loc să ieșim la aer liber, să ne întâlnim cu familia și prietenii, să citim sau să învățăm ceva nou, stăm în fața calculatoarelor sau cu telefoanele și alte obiecte tehnologice în mână să ne jucăm, să postăm lucruri neimportante, inutile și să comentăm viața altora.

În același timp, rețelele sociale au multe avantaje. Cu ajutorul lor poate crește activitatea socială a unui individ și poate crește numărul relațiilor noi. Menținerea acestor relații este foarte ușoară, întrucât este posibilă comunicarea în timp real chiar și cu persoanele care sunt la o distanță de mii de kilometri. Această comunicare permite în același timp ca indivizii să fie informați permanent de întâmplările din viața reală aproape imediat ce au avut loc.

Rețelele sociale oferă și posibilități de divertisment, cum ar fi jocurile, muzica și filmele. În ziua de astăzi jocurile și filmele sunt la ordinea zilei. Multe persoane care sunt prezente în rețelele sociale își petrec o parte a zilei jucându-se sau ascultând muzică. Mai ales în timpul liber, când nu au altceva de făcut, poate fi un mod plăcut de a-ți petrece timpul. Informațiile de orice tip sunt la îndemână oricui și oricând.

Există indivizi care se exprimă mult mai ușor în scris decât prin cuvinte rostite. Rețelele sociale le permit să-și exprime sentimentele în mod liber, fără bariere cauzate, de exemplu de trac. Alte persoane

se exprimă prin artă, muzică, fotografii, grafică etc.

Ca o concluzie, majoritatea problemelor cauzate de rețelele sociale se datorează folosirii greșite a acestora. Reglementarea însă nu este posibilă în orice situație. Ceea ce putem face este să folosim isteț acest

instrument. Trebuie să știm unde este locul rețelelor sociale în viața noastră și să nu lăsăm să depindem de existența acestora. Trebuie să știm care sunt limitele, câte și ce fel de informații să împărtășim cu alții, dar mai ales să alegem cu grijă cercul nostru de prieteni, cu care să împărtășim aceste informații.

Scrierea creativă sau când imaginația vorbește pentru tine

Andreea Bostan

Scrierea creativă cuprinde orice creație concepută în mod original, înglobând diverse tipuri ce aparțin atât genului ficțional, cât și celui non-ficțional, precum poezie, proză scurtă, eseistică, teatru, scenariu de film și multe altele. Totodată, poate depăși modalitatea tipică de compoziție prin anumite inovații literare, reușind să se diferențieze în acest fel de scrierea profesională, academică, științifică ș.a.

Plecând de la această sintagmă „scriere creativă” se pot identifica cu ușurință principalele caracteristici ce denotă natura specifică a acestui stil de redactare. Creativitatea constituie cea mai esențială și de nelipsit trăsătură, fără de care s-ar pierde în vasta tipologie a literaturii specializate și nespecializate. Însă ce este această creativitate dacă nu o „trăsătură complexă a personalității umane, constând în capacitatea de a realiza ceva nou, original”, după cum este definită în *Dicționarul enciclopedic*. Astfel, ceea ce face așa specială scrierea creativă față de alte tipuri de scrieri este faptul că omul, autorul, în genere, posedă din fire sau dobândește pe parcursul vieții puterea de a crea ceva unic și, implicit, rod al propriei sale imaginații, care la rândul său poate fi inserată în ființa sa sau căpătată de-a lungul anilor. Din una în alta, creativitatea și imaginația constituie „armele” scriitorului în cultivarea și,

eventual, etalarea talentului său literar; obiectivul primar fiind găsirea elementului inovator, pentru a impresiona și a capta atenția posibilului cititor. În plus, temele/ideile abordate sunt extrem de variate, deci, fie că este vorba de așa-numitele ”short-stories”, de poezii și poeme sau orice altceva, fiecare individ interesat se poate delecta cu o infinitate de concepte, interpretate după priceperea fiecăruia: absurdul (**Albert Camus** cu „Străinul” și „Mitul lui Sisif”), societatea totalitaristă (**George Orwell** „1984” cu „Ferma Animalelor”), realitatea vieții împresurată de aspecte ale magicului (**Haruki Murakami** cu „În noapte” și „Kafka pe malul mării”), condiția femeii și misoginismul în societatea contemporană (**Cho Nam-joo** cu „Kim Ji-young, născută în 1982”) etc.

În ceea ce privește rolul său, este de remarcat importanța pe care o manifestă scrierea creativă în viața tuturor oamenilor, de la vârstele cele mai mici și până la cele mai mari. Astfel că, lectura constantă sau chiar realizarea de materiale de acest fel, contribuie la îmbunătățirea vocabularului și a capacității de comunicare, dezvoltarea creativității și a imaginației, iar, de asemenea, reprezintă o modalitate de a petrece timpul liber într-un mod productiv și benefic pentru mintea noastră sau poate

constitui o manieră de câștigare a existenței, dacă luăm ca exemplu persoanele care și-au făcut o carieră în acest domeniu al scrisului creativ (**J.K. Rowling**, celebră scriitoare a romanelor fantastice „Harry Potter” (existând și o piesă de teatru „Harry Potter și Copilul Blestemat”, **Stephen King** și mulți alții). Îndeosebi, utilizarea resurselor creative în scris permite lărgirea orizontului datorită nelimitatelor tematici și idei tratate. Prin urmare, un cititor ce preferă un anumit tip de scriere – de exemplu proză fantastică – va putea alege să se dedice pe viitor altuia – precum tematicile de dezvoltare personală. Mai mult decât atât, poate fi o sursă de inspirație pentru cititor, dar în același timp, și pentru scriitor cu privire la ulterioarele creații pe care le-ar putea întocmi cu ajutorul anumitor idei, fapte, relatări etc., care au capacitatea de a stârni în mintea creatorului acel punct esențial de pornire al propriei sale lucrări.

Din punctul de vedere al contextului actual, datorită globalizării și dezvoltării noilor tehnologii și, implicit, a Internetului, oamenii beneficiază de posibilitatea de a consulta la nevoie, cu sau fără o conexiune permanentă, astfel de conținuturi, care în ziua de azi sunt disponibile la scară largă pentru întreaga comunitate planetară. Au apărut numeroase platforme și modalități de vizualizare a acestor scrieri atât online, cât și offline, putând fi citite cărți, fragmente, poezii etc. pe Kindle, iBooks, Google Play Books etc. sau printr-o simplă căutare pe Internet, unde se găsesc numeroase site-uri cu acest scop (cărțigratis.com,

cartemania.ro, 101books.ru etc.). Acestea permit și descărcarea lor în format gratuit sau pentru un anumit preț, pentru a fi citite și recitite ori de câte ori este necesar. În egală măsură, există o permisivitate și un acces mult mai facil și eficient în vederea publicării și distribuirii de astfel de categorii de creații literare, în limita reglementărilor legale (drept de autor/ copyright etc.).

În consecință, scrierea creativă a devenit, cu trecerea timpului, din ce în ce mai populară, cu precădere în rândul publicului tânăr, de la copii și până la adolescenți și tineri adulți, dar nu numai. Deoarece prin amploarea fondului creativ, oricine, indiferent dacă este cititor specializat sau nu, are oportunitatea de a descoperi texte care să-i „surădă”, în acord cu opiniile, părerile, convingerile sale sau starea sa în momente în care dorește doar să-și petreacă timpul și să se relaxeze ori să aibă ceva ce îi oferă șansa de a se raporta în materie de trăiri, experiențe, emoții ș.a.m.d.; deslușind deopotrivă o cale de evadare din realitatea cotidiană.

Concluzionând, scrierea creativă semnifică un mijloc deosebit de a descoperi și împărtăși acele aspecte unice și inovatoare ale creativității și imaginației, ce compun diferitele texte aparținând acestei ramuri literare; calitatea vieții omului îmbogățindu-se prin modul în care decide să consume ori să producă astfel de forme și să se lase influențat de acestea, privind caracteristicile și impactul asupra mentalității sale.

Interviu cu un specialist PR în devenire

Realizat de Mădălina Butacu

Ana Apostu, studentă la Comunicare și relații publice, viitor specialist în PR, este interviuată de colega ei Mădălina Butacu în legătură cu modul în care percepe comunicarea de PR și cum își vede traseul profesional în viitor.

M.B.: Bună, Ana! Cum te simți astăzi?

A.A.: Destul de bine având în vedere că este luni. (zâmbește)

M.B.: De ce ai ales acest profil?

A.A.: A fost o decizie de moment, nu știam prea multe despre acest profil, însă pe parcurs, m-am documentat și am realizat că alegerea pe care am făcut-o este una bună.

M.B.: De ce îți place domeniul de PR?

A.A.: Este un domeniu care implică multă creativitate, cunoștințe și nu este un domeniu neapărat stresant.

M.B.: Care sunt țelurile tale în viață?

A.A.: Țelurile mele în viață sunt în următoare ordine: întâi să fiu fericită iar mai apoi, găsirea unui job ce îmi poate oferi satisfacția financiară pentru a-mi îndeplini dirințele copilăriei.

M.B.: Care sunt obiectivele pe care ți le-ai propus pentru cariera ta viitoare?

A.A.: Scopul principal este acela de a avea o evoluție constantă în carieră și nu numai.

M.B.: Reușești să duci la bun sfârșit sarcinile pe care ți le propui?

A.A.: În punctul în care mă aflu acum pot spune că reușesc destul de greu să pun în practică tot ceea ce am de făcut.

M.B.: Care este realizarea ta de pe urma căreia ai avut cel mai mare câștig?

A.A.: Am decis să îmi continui studiile. Acum un an credeam că este o risipă de timp și energie, dar acum am realizat că a fost o decizie înțeleaptă.

M.B.: Ce ești dispus să sacrifici pentru a avea succes în carieră?

A.A.: În general nu aș vrea să sacrific nimic pentru așa-zisul succes, însă cred că aș fi dispusă să sacrific timpul alocat vacanțelor.

M.B.: Ce calitate a ta sau trăsătură personală crezi că are cea mai mare contribuție în cariera ta?

A.A.: Aș spune tăria de caracter. Eu sincer mă adaptez repede în colective noi însă nu pot fi ușor de manipulat.

M.B.: În ce direcție credeți că se îndreaptă domeniul relațiilor publice în România?

A.A.: Din păcate în România domeniul de PR nu este văzut drept un job adevărat, însă eu sper ca pe viitor această percepție să se schimbe și să adoptăm o opinie pozitivă legată de acest domeniu.

Vă mulțumim pentru timpul alocat!!

Prinsă în lumea fantastică a jocurilor video

Denisa-Iuliana Cadăr

Jocurile video sunt o parte a vieții mele încă de când eram doar o fetiță. Lumea jocurilor mi-a captat pentru mulți ani atenția chiar și până în prezent deși trebuie să recunosc că acum prefer să îmi ocup timpul cu lucruri mai importante decât jocurile video.

Dar totuși cum a început totul?

Prima mea amintire și interacțiune cu un joc video a fost joculețul *Duck Hunt* pe care îl jucam pe televizorul cu tub. Aveam un fel consolă unde introducem caseta și era conectată la televizor. *Duck Hunt* este un joc simplu în care trebuia să împuști rațele care zburau pe cer iar când acestea cădeau erau ridicate de un câțel de vânătoare.

Pentru fiecare rundă jocul îți oferă doar trei gloanțe la dispoziție și dacă le consumi fără a nimeri pasările câțelul începea să rădă, ceea ce la un moment dat devenea enervant. Partea interesantă era că aveam un pistol de plastic real, conectat de asemenea la televizor pe care îl îndreptam spre ecranul aparatului cu tub și încercăm să nimeresc rațele.

Mai târziu am primit cadou un PlayStation 2 puțin uzat împreună cu câteva jocuri compatibile cu aparatul. Cred că acesta a fost cu adevărat momentul când am început să fiu interesată de jocurile video. Câteva care erau și așa putea spune că au rămas preferatele mele sunt următoarele:

The Operative: No One Lives Forever.

Personajul principal este o fată, Cate Archer, care lucrează ca agent sub acoperire pentru organizația britanică de combatere a terorismului, UNITY, având numele de cod *The Fox*. Se spune că este versiunea feminină a lui James Bond. Înainte de fiecare misiune Cate este chemată la organizație și i se oferă o serie de arme menite să o ajute.

Mi-a plăcut foarte mult faptul că pe lângă armele obișnuite ca pistoale și săbii, aceasta primea gadget-uri deghizate în articole feminine, de exemplu rujurile dublează ca diverși explozivi, sticlele de parfum conțin diferite substanțe cum e gazul de adormit, ochelarii de soare pot fi folosiți pentru a fotografia dovezi sau pentru a detecta minele, o cataramă de curea are o tiroliană în interior. Există și alte tipuri de gadget-uri cum e pudelul robot pentru atragerea atenției câinilor de pază, un bănuț ce se poate arunca și atrage atenția inamicilor pentru a te putea strecura pe lângă ei, acestea fiind doar câteva dintre dispozitivele pe care jocul le oferă. Ideea unui personaj care lucrează ca agent sub acoperire și primește diferite gadget-uri mă duce cu gândul la cunoscutul desene animat intitulat *Spioanele*.

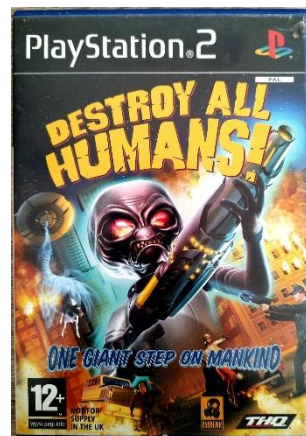
Destroy all humans! Acțiunea are loc în Statele Unite ale Americii în anul 1959 și parodiază stilul de viață, cultura și politica din această perioadă cauzând diferite dialoguri pline de umor. Caracterul principal este Cryptosporidium 137 sau Crypto pe scurt, ce face parte din rasa Furon a vieții extraterestre, care are sarcina de a colecta ADN-ul uman dar și de a afla ce s-a întâmplat cu clona sa anterioară. Crypto are o serie de arme extraterestre ce pot fi îmbunătățite atunci când personajul se află pe „nava mamă”, poate chema farfuria zburătoare dotată cu un laser și o raza de ridicare a obiectelor și de asemenea Crypto are câteva abilități supraomenești cum ar fi capacitatea de a se deghiza în oameni și citirea minților. Crypto poate fi observat cu ușurință de către oameni care devin alarmați de prezența acestuia și astfel apare un nivel de alertă, de la poliție la armată până la grupul Majestic (aceștia dețin de asemenea arme extraterestre) care vin în ajutorul cetățenilor pentru a îl captura pe extraterestru.

Meet the Robinsons.

Jocul se bazează pe filmul cu același nume. Caracterul principal este Wilbur Robinson iar jocul începe cu acesta călătorind în timp riscând siguranța sa dar și a timpului.. Când a doua mașină a timpului este furată de un tip cu pălărie, Wilbur pornește pe urmele lui și îi doboară accidental pe Stanley și Lizzie la târgul de

știință de la școală perturbând fluxul timpului. Cei doi având proiectele ruinate și visele spulberate viitorul se schimbă drastic și este de datoria lui Wilbur să rezolve această situație.

Acesta are la dispoziție o serie de gadget-uri care îl vor ajuta să îndrepte lucrurile. Pe parcursul jocului Wilbur interacționează cu membrii familiei lui și primește anumite misiuni de la aceștia.

Naruto Ultimate Ninja.

Acest joc este creat după anime-ul Naruto. Pe lângă povestea principală pe care nu sunt sigură dacă am parcurs-o vreodată, avea un mod de joc în care puteai să te lupți cu cineva dacă aveai doua controllere, ca un fel de duel. Îmi amintesc cu drag zilele când jucam împotriva fratelui meu și de multe ori pierdeam. Ne opream atunci când unul de noi se enerva și nu mai voia să continue, de obicei eram eu aceea.

Ideea oarecum amuzantă la aceste jocuri era faptul că toate erau în engleză, iar copil fiind nu cunoșteam această limbă străină. Pe atunci nu înțelegeam cu exactitate ce trebuia să fac la fiecare misiune, fapt ce îngreuna cu mult jocul și nici nu mai spun de firul

narativ pe care îl deduceam doar din imagini.

Din nefericire la un moment PlayStation-ul s-a stricat însă fratele meu primise un calculator pe care teoretic îl împărțea cu mine. Ne jucam amândoi cu program dar mereu apăreau neînțelegeri între noi. Undeva prin școala generală am primit și eu un laptop pe care am descărcat de-a lungul timpului numeroase jocuri precum *Metin 2*, *Wizard 101*, *Saint Row IV*, *The forest*, *Minecraft*, *Assassin's Creed: Liberation*, *Sims 4*, *Borderlands 2*, *Tomb Raider*, *Left*

4 Dead. Am jucat și joculețe online de pe site-urile *friv*, *y8* și *kizi*, și să nu uităm de jocurile online virtuale multiplayer *Transformice*, *Club Penguin*, *Star Doll*, *Imvu* și *OurWorld*.

În prezent mă rezum doar la câteva jocuri pe telefon de genul *Free Fire*, *Call of Duty* și *Hay Day* pe care le joc aproape în fiecare zi, atât cât îmi permite timpul. Îmi voi aminti mereu cu drag fiecare joculeț cu care am interacționat, copilăria mea cu siguranță nu ar fi fost la fel dar nu consider timpul pe care l-am petrecut jucându-mă ca fiind unul pierdut.

Beneficiile jocurilor video pentru copii și adulți

Cosmin-Eduard Lela

Jocurile au fost acuzate de mult timp că îi fac pe jucători violenți. De-a lungul anilor s-au acumulat dovezi că pot avea efecte pozitive. Oamenii de știință spun că nu numai că înțeleg de ce, dar încearcă și să pună aceste observații la încercare.

Potrivit unei analize a cercetării din American Psychologist, jocurile video, inclusiv jocurile cu împușcături violente, pot stimula învățarea, sănătatea și abilitățile sociale ale copiilor.

Studiul apare pe măsură ce dezbaterile continuă între psihologi și alți profesioniști din domeniul sănătății cu privire la efectele mass-media violente asupra tinerilor. Un grup de lucru al APA efectuează o analiză cuprinzătoare a cercetării privind violența în jocurile video și media interactivă și își va publica concluziile în cursul acestui an.

„Cercetări importante au fost deja efectuate de zeci de ani cu privire la efectele negative ale jocurilor de noroc, inclusiv dependența, depresia și agresivitatea, și cu siguranță nu sugerăm că acest lucru ar trebui ignorat”, spune Isabela Granic, dr. de la Universitatea Radboud Nijmegen din Țările de Jos. Autorul principal al articolului. „Cu

toate acestea, pentru a înțelege impactul jocurilor video asupra dezvoltării copiilor și adolescenților, este nevoie de o perspectivă mai echilibrată”.

Conform mai multor studii analizate în articol, în timp ce o opinie larg răspândită susține că jocul video este leneș din punct de vedere intelectual, un astfel de joc poate întări de fapt o serie de abilități cognitive, cum ar fi navigarea spațială, raționamentul, memoria și percepția. Acest lucru este valabil mai ales pentru jocurile video cu împușcături, care sunt adesea violente, au descoperit autorii.

O meta-analiză din 2013 a constatat că jocurile video cu împușcături au îmbunătățit capacitatea unui jucător de a se gândi la obiecte în trei dimensiuni, la fel ca și cursurile academice concepute pentru a îmbunătăți aceleași abilități, potrivit studiului.

De asemenea, jocul video poate ajuta copiii să dezvolte abilități de rezolvare a problemelor, au spus autorii. Cu cât adolescenții au raportat că joacă mai mulți jocuri video strategice, cum ar fi jocurile de rol, cu atât s-au îmbunătățit mai mult în

rezolvarea problemelor și în notele școlare în anul următor, potrivit unui studiu pe termen lung publicat în 2013. Creativitatea copiilor a fost, de asemenea, îmbunătățită prin jocul de orice fel, inclusiv jocuri violente, dar nu atunci când copiii au folosit alte forme de tehnologie, cum ar fi un computer sau un telefon mobil, au relevat alte cercetări.

Jocurile simple care sunt ușor de accesat și care pot fi jucate rapid, cum ar fi „Angry Birds”, pot îmbunătăți starea de spirit a jucătorilor, pot promova relaxarea și alunga anxietatea. „Dacă jocurile video pur și simplu îi fac pe oameni mai fericiți, acestea par să fie un beneficiu emoțional fundamental de luat în considerare”, a spus Granic. Autorii au subliniat, de asemenea, posibilitatea ca jocurile video să fie instrumente eficiente pentru a învăța rezistența în fața eșecului. Învățând să facă față eșecurilor continue în jocuri, autorii sugerează că copiii își construiesc rezistența emoțională pe care se pot baza în viața lor de zi cu zi.

Un alt stereotip pe care îl provoacă cercetarea este jucătorul izolat social. Peste 70% dintre jucători se joacă cu un prieten, iar milioane de oameni din întreaga lume participă în lumi virtuale masive prin jocuri video precum „Farmville” și „World of Warcraft”, se menționează în articol. Jocurile multiplayer devin comunități sociale virtuale, unde deciziile trebuie luate rapid despre cine să aibă încredere sau să respingă și cum să conduci un grup. Un studiu din 2011 a constatat că oamenii care joacă jocuri video, chiar dacă sunt violenți, care încurajează cooperarea, au mai multe șanse să fie de ajutor altora în timpul jocului decât cei care joacă aceleași jocuri în mod competitiv.

Relațiile contribuie în mod semnificativ la bunăstarea mentală și la fericire. A juca jocuri video la nivel social este o modalitate excelentă de a petrece timp cu prietenii și de a intra în legătură cu oameni de pe tot globul. În mod esențial, există adesea elemente de cooperare în jocuri care îi ajută pe jucători să-și îmbunătățească abilitățile de formare a echipei și să învețe cum să se sprijine reciproc, în mod eficient, pentru a finaliza sau pentru a câștiga jocul.

Abilitățile de conducere pot fi și ele dezvoltate și prin intermediul jocurilor. Cercetările arată că jucătorii sunt influențați în mod specific de tipurile de personaje jucate. Un studiu, publicat de oamenii de știință de la Universitatea de Cinema și Televiziune din Sankt Petersburg, demonstrează, de asemenea, că tenacitatea, managementul grupului și abilitățile de organizare sunt toate afectate pozitiv.

Cu toate acestea, există un revers al efectelor sociale pozitive ale jocurilor de noroc. Studiile despre dependența de jocuri video arată că oamenii cu abilități sociale mai scăzute sunt afectați în mod disproporționat, deși distincția dintre cauză și cauzalitate este foarte deschisă dezbaterii.

Cu moderație, jocurile video nu sunt vicii periculoase sau îngăduințe leneșe și de atunci s-au dovedit că majoritatea criticilor timpurii au greșit.

Deși este important să fii atent la relația ta cu jocurile, studiile demonstrează că jocurile video pot avea un beneficiu practic imens. Ele pot fi folosite pentru a îmbunătăți competențele care sunt utile nu numai la școală și pe piața muncii, ci și la nivelul mai larg al societății.

Cărțile

Elena-Corina Răcilă

Toată lumea ar trebui să conștientizeze importanța cărților în viața noastră cotidiană. Încă de mici copii avem un foarte mare acces la informație și depinde de noi cum ne organizăm timpul pentru cititul de plăcere sau pentru școală, ceva ce niciun elev din ziua de azi nu vrea să facă: să citească cu de-a sila. Dacă alegem să citim putem beneficia de o serie consistentă de avantaje. În schimb dacă refuzăm să ne antrenăm creierul vom avea doar de pierdut.

În primul rând, cel mai important aspect al cititului, indiferent ce informații citim sau în ce scop o facem, întotdeauna ne va îmbogăți cunoștințele și ne va ajuta la dezvoltarea creierului permițând îmbogățirea bagajului cultural. Furnizează oportunități de practică a memoriei. Când trebuie să învățăm în scop educativ trebuie să memorăm anumite valori de informație, care pot fi mai tumultuoase sau mai liniștite. Când intrăm în contact cu o informație aceasta curge de la o celulă nervoasă la alta. Un proces ce are loc în zona cortexului cerebral unde se creează un impuls nervos ce duce la crearea conexiunilor neuronale. Astfel, în viitor putem să ne amintim informațiile primite. Cât de mult ne putem aminti din informații variază de modul în care tratăm subiectul. Dacă suntem interesați de subiect atunci ne vom concentra mai mult pe el și procesul de memorare are loc la nivel înalt. Dar dacă procesul de citire nu are loc atunci nici informație în cap nu o să fie. De asemenea ne îmbogățește vocabularul și modul de a citi. Există numeroase studii academice care oferă argumente solide pentru a susține relația dintre capacitatea de lectură a unei persoane și vocabularul pe care deja îl posedă. Argumentele aduse de către cercetători susțin că adolescenții și copiii, de exemplu învață o limbă străină mai repede atunci când citesc cărți în limba respectivă. Iar în cazul adulților, un

vocabular cât mai bogat poate duce deseori la un salariu mai mare la locul de muncă deoarece se consideră că acesta are multe cunoștințe în domeniu și o capacitate de gândire mai dezvoltată, astfel persoana respectivă o să fie mult mai productivă. Tot în același timp studiile arată că o persoană normală citește în medie doar o carte pe an. Un alt avantaj este faptul că ne sporește creativitatea și ne relaxează. Fie că desfășurăm activitatea asta pentru lecturile școlare sau după plăcerea și gustul personal evident ne vom imagina acțiunea ca pe un film, ne vom imagina diferite acțiuni sau dialoguri între personaje, vom oferi un alt final cărții și cel mai probabil ne vom pune în locul personajelor sau al autoarei. Acest proces generează idei, mărește creativitatea și dezvoltă latura artistică. În această privință cartea bate filmul.

În al doilea rând cititul, deși pare să fie plin de beneficii și avantaje, într-o oarecare măsură posedă o latură mai puțin plăcută a lucrurilor. Aspectul negativ este lectura cu de-a sila. De câte ori nu te-ai regăsit în ipostaza de licean, student, sau chiar angajat și informația ți-a fost „turnată cu pâlnia” în cap? Mulți elevi sunt nevoiți să citească și să rețină cantități mari sau mici de informație pentru obținerea unei note bune în catalog, fapt ce duce la scăderea stimei de sine deoarece elevii respectivi nu au nicio motivație reală pentru a se informa, pe deasupra crește concurența între aceștia ce poate avea consecințe neplăcute generând stări sau sentimente negative. În anumite cazuri creierul uman nu procesează informația impusă, plictisitoare și neatractivă. Tocmai de aceea când ești întrebat de către profesor „de ce nu ai învățat lecția?” aceștia nu pot pricepe faptul că ai o problemă serioasă în a reține ce nu îți este de folos, dar este necesar pentru că așa este structura școlară. Acest tip de lectură este plictisitor și reprezintă doar o

pierdere de timp, în special că informația o să fie uitată imediat. Bineînțeles că orice lectură, uneori poate deveni un obicei repetitiv ce ne induce o stare de plictiseală, poate chiar de somnolență.

În opinia mea consider că ar trebui să ne alegem singuri lecturile pentru a menține un echilibru între organizarea timpului liber și plăcerile personale.

Comunicare prin mass-media Cum ne influențează furnizorii noștri de informație

Elena-Corina Răcilă

Comunicarea este cheia în tot ceea ce facem, reprezintă o provocare și nu este un lucru chiar ușor de realizat pentru a obține efectele dorite. Pentru mine comunicarea înseamnă să îți faci auzită propria voce în concertul general, să introduci propria interpretare în jocul vieții. Totul este comunicare.

Din punctul de vedere al transmiterii mesajului, comunicarea poate fi directă atunci când partenerii de comunicare se află față în față, într-un context situațional comun sau mediată atunci când, pentru a comunica, partenerii folosesc diverse alte mijloace de transmitere a mesajului (scrisoarea, telefonul, faxul, rețelele electronice).

Toate definițiile date comunicării umane, indiferent de școlile de gândire cărora le aparțin sau de orientările în care se înscriu, au cel puțin următoarele elemente comune: comunicarea este procesul de transmitere de informații, idei, opinii, păreri, fie de la un individ la altul, fie de la un grup la altul, de la banalele activități ale rutinei cotidiene pe care le trăim fiecare dintre noi zilnic și până la activitățile complexe desfășurate la nivelul organizațiilor, societăților sau culturilor, nu pot fi concepute în afara procesului de comunicare.

Mass-media nu face excepție încadrându-se în mai multe dintre categoriile comunicării enumerate mai sus, prin intermediul acesteia comunicându-se publicului informații zilnic. Mass-media, comunicând informația publicului său prin metode scrise, audio sau vizuale, urmărește informarea publicului, dar și modificarea comportamentului individual al acestuia prin expunerea la o sumedenie de știri și valuri de informații zilnic.

Aceasta comunică tot, de la știri până la emisiuni radio, tot ce este legat de ea reprezintă un act de comunicare. Trebuie să înțelegem prin comunicare transmiterea unor imagini care se realizează prin mass-media, un adevărat gigant furnizor de informație unde putem fi expuși în orice moment.

Cele mai importante evenimente interne sau externe, despre care marea majoritate dintre noi are opinii formate extrem de puternice, ne-au fost aduse la cunoștință de către mass-media.

De aici și ușurința prin care aceasta poate influența judecățile de valoare și alegerile pe care oamenii le fac sau deciziile pe care ei le pot lua. În funcție de evenimentele prezentate în buletinele de știri, în presa scrisă, sau la radio, oamenii își organizează viața. Oamenii depind de mass-media pentru a fi informați, iar cei care știu cum să profite de acest lucru, câștigă o mare parte din audiența publică.

Toate aceste forme moderne acționează asupra minții omului în general, probabil televiziunea fiind cea mai utilizată formă a comunicării în masă deoarece audiența se rotunjește la un număr extrem de ridicat.

Mass-media are un efect imediat, masiv și prescriptiv asupra audienței. Se consideră că prin aceasta sunt injectate idei, atitudini și modele de comportament în creierile vulnerabile ale publicului. Efectele mass-media nu sunt directe, ele sunt filtrate și limitate de receptor. Teoreticienii sunt de acord că presa și celelalte mass-media au efecte asupra indivizilor, grupurilor, instituțiilor și maselor, modelând personalitatea umană sub aspect cognitiv, afectiv și comportamental.

Funcțiile comunicării în mass-media joacă un rol semnificativ, mijloacele media având capacitatea impresionantă de influențare a publicului consumator de informație, iar comunicarea impune prezența media în toate domeniile de activitate. Principalele funcții fiind cele de informare, interpretare, educative, de liant și de divertisment.

Funcția de informare este poate cea mai importantă. Media tipărită, radioul, televiziunea și internetul sunt canale de comunicare născute pentru a satisface nevoia de informare a publicului. Aceste canale de comunicare realizează mai mult decât o informare, ele influențează, orientează și dirijează opinia publică, modelează interesele și motivațiile oamenilor, chiar și conștiințele acestora peste propria voință.

Mass-media poate influența și distrugerea discernământului, poate modifica în mod voluntar capacitatea de a înțelege și a acționa. Ca să se înțeleagă mai bine această funcție iată un exemplu concret: noi în calitate de consumatori de informații suntem ajutați direct sau indirect în interpretarea unor evenimente oferite de mass-media prin creații media specifice de tipul editorialului sau comentariului de presă. Autorul comentariului zilei sau invitatul în studioul de știri al unei televiziuni, care discută un anumit eveniment, emite judecăți de valoare și opinii personale, pe care le impune publicul, în acest mod influențându-l.

Funcția educativă se realizează prin difuzarea de informații, idei și valori culturale științifice. Prin această funcție comunicarea

prin mass-media contribuie la educarea societății.

Funcția de liant grupează de fapt funcțiile anterioare și se referă la faptul că poate genera un mecanism de solidaritate socială, iar acest fenomen se manifestă în caz de proteste, nemulțumiri în sfera socială sau calamități naturale.

Funcția de divertisment este și ea o funcție esențială a mass-mediei. Radioul și televiziunea realizează numeroase emisiuni de divertisment. În unele cazuri există și tendința de a transforma totul în spectacol, ceea ce are ca efect contrat funcției de liant, adică crearea unei detașări a publicului de problemele grave ale societății.

Pentru a beneficia de o comunicare cât mai eficientă cu ajutorul mass-media trebuie să ajutăm jurnaliștii să își facă munca. Indicată este să le oferim toate informațiile care pot fi folosite ca o istorie pentru o știre, un fapt, o dovadă, participanți, experți sau context.

Știrile sunt clasificate în categorii opuse, cele utile și cele obișnuite, cele unice și cele noi, iar pentru a ajunge în mass-media, informațiile trebuie să facă parte din una dintre aceste categorii, urmând ca după să fie comunicate către public. În mass-media sunt folosite mai mult emoțiile decât rațiunea, prin urmare trebuie să adăugăm emoții la informațiile de care dispunem și cu siguranță vom atrage atenția redactorului. Nu trebuie să neglijăm formulările scurte și simple, astfel publicul le va prefera.

Bibliografie:

Stănciugelu Irina, Tudor, Raluca, Tran, Adriana, Tran, Vasile, Teoria comunicării, Editura Tritonic, București, 2014

<http://elibrary.snsa.ro/wp-content/uploads/2020/03/Teoria-comunicarii.pdf>

Importanța jurnalismului în societatea noastră

Cosmin-Eduard Lela

Jurnalismul este foarte important în lumea noastră. A fost important în trecut și este încă foarte important și acum.

Potrivit site-ului American Press Institute, „scopul și importanța jurnalismului este de a informa societatea cu informațiile de care au nevoie pentru a-și trăi viața. Informații de care au nevoie pentru a lua decizii cu privire la diferite lucruri.”

Există multe locuri unde oamenii pot găsi informații și știri. Știrile sunt distribuite pe diferite canale media cum ar fi radio, televiziune, sau în sfera online, pe platforme specializate - rețele sociale, site-uri web de știri și ziare.

Fără jurnalism, lumea ar fi ignorantă. Jurnalismul este important pentru că oferă publicului informații și știri actuale și relevante. Benjamin Franklin spunea: „Cine ar doborî libertatea unei națiuni trebuie să înceapă prin a judeca libertatea de exprimare”.

Știrile sunt acea parte a comunicării care ne ține informați despre evenimentele, problemele și personajele în schimbare din lumea exterioară. Deși pot fi interesante sau chiar amuzante, cea mai importantă valoare a știrilor este ca o utilitate cu scopul de a-i împuternici pe cei informați.

Scopul jurnalismului este astfel de a oferi cetățenilor informațiile de care au nevoie pentru a lua cele mai bune decizii posibile cu privire la viața lor, comunitățile lor, societățile și guvernele lor.

Deși practica jurnalismului s-a schimbat dramatic în ultimii ani, importanța acesteia nu a scăzut. Dimpotrivă, unii susțin că jurnalismul este mai important ca niciodată. Mai mult, odată cu ascensiunea rețelelor sociale, oricine poate fi jurnalist. Dar nu toată lumea practică jurnalismul în mod responsabil.

De aceea, este esențial să existe jurnaliști profesioniști care să adere la standarde etice și să raporteze știrile în mod obiectiv. Jurnalismul responsabil este vital pentru a menține societatea informată și pentru a ne asigura că puterea este trasă la răspundere.

Jurnalismul este vital pentru orice societate care apreciază adevărul, transparența și responsabilitatea.

Jurnalismul joacă un rol esențial în democrație, oferind cetățenilor informațiile de care au nevoie pentru a lua decizii informate despre guvernul și liderii lor.

Panama Papers, de exemplu, au arătat cum liderii mondiali și oamenii bogați din afaceri foloseau conturile offshore pentru a evita plata taxelor.

De asemenea, Paradise Papers au dezvăluit modul în care corporațiile multinaționale au folosit lacune pentru a evita plata cotei lor echitabile din impozite.

În plus, jurnalismul ajută la menținerea oficialilor guvernamentali onești și transparenți, punând în lumină acțiunile și politicile lor. În ultimii ani, jurnalismul a fost atacat din diverse părți, dar rolul său de supraveghetor al oamenilor rămâne esențial.

Într-o lume în care știrile false și dezinformarea abundă, jurnalismul este mai important ca niciodată pentru a se asigura că adevărul este acolo.

Într-o democrație funcțională, alegătorii trebuie să acceseze informații corecte și imparțiale despre candidații care candidează pentru o funcție.

Jurnalismul este esențial pentru o democrație funcțională, deoarece oferă alegătorilor informațiile de care au nevoie pentru a lua o decizia de vot informați onest, imparțial. Fără jurnalism, am fi în întuneric despre politicile, pozițiile și experiențele trecute ale oamenilor care doresc să ne reprezinte.

Ne bazăm pe jurnalism pentru a-i trage pe aleșii la răspundere și pentru a ne ține la curent cu ceea ce se întâmplă în comunitatea noastră, în țara noastră și în lume.

Adesea, jurnaliștii sunt primii care răspund la evenimente semnificative și oferă un serviciu esențial comunității noastre. Din păcate, ei se confruntă și cu pericole reale. În multe părți ale lumii, jurnalistul de investigație riscă violență, închisoare și chiar moarte.

Cu toate acestea, în ciuda pericolelor, jurnaliștii lucrează neobosit pentru a ne aduce veștile. De aceea este atât de important să-i sprijinim. Trebuie să îi protejăm pe jurnaliști, astfel încât să poată continua să-și facă treaba și să ne ajute să ne menținem în siguranță.

De asemenea, trebuie să ne asigurăm că au libertatea de a raporta știrile fără teama de represalii. Numai așa putem spera să obținem o democrație înfloritoare.

Jurnalismul este esențial deoarece oferă o verificare a puterii, dă voce celor fără voce și îi trage la răspundere pe cei care dețin autoritate. Este una dintre puținele instituții care pot contesta status quo-ul și pot pune întrebări dificile. Avem nevoie de jurnaliști acum mai mult ca oricând pentru a lupta pentru adevăr și responsabilitate.

WEBOGRAFIE:

1. <https://brilliantio.com/>
2. <https://www.americanpressinstitute.org/journalism-essentials/>

Pe culmile succesului ... în presă

Roberta Cruceanu

Cheia succesului în lume
Să ajungi să-ți faci un nume
Ține doar de comunicare
Să apari tu în ziare.

Să nu uiți să te informezi
Și fake news-ului să ripostezi,
Fii tu real în această zi
Și dreptatea de mâine va birui.

Tu poți schimbarea să o începi
Doar la comunicare să te pricepi
Pune logica pe primul loc
Și într-o zi vei fii în top.

Citește ziarul și cercetează
Și soarta într-o altă lumina te dirijează
Să nu ajungi în știri de cancan
Cu un public într-un mic ecran.

Ziarul... în catrene
Marina Burulea

Tabloid sau digital
Eu mereu mă informez
Însă dac-ar fi s-aieg
Pe cel „on paper” îl prefer.

În diferite formate
El astăzi se regăsește
Că-i online sau că-i pe foaie
Lumea (încă) îl citește.

Lumea online... în catrene
Alexandra Apetrei

Tehnologia, în fiecare dimineață,
Când deschid ochii, mă lovește-n față.
Dau scrol neîncetat și repetitiv
Chiar dacă știu că este facultativ.

Până și reclamele mă cunosc bine,
Îmi arată doar ce îmi convine.
Toți știu ce fac, că doar postez
Zi de zi ce profesez.

Învățatul online, o experiență nu prea frumoasă

Alexandra-Mihaela Maftai

Bună, cititori ai acestei reviste! Numele meu este Alexandra, am 20 de ani, iar aici vă voi povesti experiența mea după 3 ani de liceu și facultate online.

Totul a început pe 11 martie 2020, atunci când toate școlile sunt închise din cauza pandemiei. Această schimbare bruscă nu o voi uita niciodată deoarece a avut loc cu trei zile înainte să împlinesc vârsta de 18 ani, o vârstă pe care mulți o petrec, însă eu nu am avut ocazia. Continuând, la începutul lunii aprilie începem această așa-numită școală online, și tot ce pot spune este că am urât fiecare secundă petrecută în fața laptopului. Spun asta pentru că eu nu sunt o persoană foarte comunicativă, dar mergând la liceu și făcând parte dintr-un colectiv mă ajuta să fiu mai sociabilă și mai puțin anxioasă în public. Însă, perioada pandemiei și a școlii online a fost ceva oribil pentru mine din punct de vedere psihic, mai ales pentru că doi ani cruciali de liceu, clasele a XI-a și a XII-a, au fost făcuți în fața unui ecran. Astfel, liceul pentru mine nu a fost „patru ani de neuitat” cum am auzit de la mulți, ci mai degrabă cei mai confuzi patru ani din viața mea.

În timpul celor doi ani de liceu online a început să apară tot mai des întrebarea „Unde voi continua să studiezi în continuare?” din partea rudelor dar și din partea mea. Mereu am știut că voi merge la facultate dar nu eram încă sigură ce voiam să studiez mai departe. Astfel, mi-am făcut o listă cu domenii pe care mi-ar plăcea să le studiez, însă nici unul avea legătură cu relațiile publice, și mai ales cu comunicarea. În fine, în aceea perioadă facultatea era pe locul 2 în mintea mea, pe locul 1 fiind „examenul maturității”, acel examen de care am auzit non-stop patru ani la rând, și anume bacalaureatul. Fiind la un profil uman la liceu, am considerat că probele vor fi floare la ureche, ceea ce a fost adevărat, dar stresul tot a existat, și tot ce

pot spune e că a fost cea mai obositoare săptămână din viața mea.

Trecând peste aflarea rezultatelor și primirea diplomelor, acum urma să începă altă perioadă din viața mea, și anume facultatea. Deoarece sunt o persoană foarte atașată de familia mea, am ales să mă înscriu la cea mai apropiată universitate de casă, și anume Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău. Pentru că admiterea a avut loc online, am zis să nu îmi limitez opțiunile, așa că am aplicat pentru două programe de studii din cadrul Facultății de Litere, și anume Română-Engleză și Comunicare și relații publice. La aflarea rezultatelor de admitere s-a dovedit că CRP-ul va fi destinul meu, chiar dacă eram puțin speriată de partea asta ce implică comunicarea.

Astfel începe și vacanța mea de vară mult așteptată unde m-am relaxat atât de tare încât nu știu când am ajuns în ultima săptămână din luna septembrie, atunci când pe site-ul facultății este anunțat că anul universitar va începe online. Speram toată vara ca primul meu an la facultate să nu fie în fața unui ecran, dar din păcate așa a și fost.

Mi-a luat puțin să mă obișnuiesc cu orarul și cu noile materii, chiar dacă totul era online, dar pe parcurs m-am acomodat. Însă acomodarea cu programul a luat sfârșit în luna februarie a acestui an, deoarece se apropia o altă perioadă a facultății, aceea fiind sesiunea, sau cum am mai auzit de la alți studenți în trecut, stresiunea. Deoarece era prima mea sesiune după un semestru de cursuri online, eram copleșită de emoții și nu știam la ce să mă aștept dar, din fericire, a fost o experiență surprinzător de ușoară și cu note destul de bune.

La fel ca primul semestru, și al doilea am crezut că va fi în online, dar ca printr-un miracol în luna martie a acestui an, chiar înainte de ziua mea, universitatea anunță că

activitățile didactice vor începe în format fizic. Astfel, începe mutarea mea într-o chirie alături de alte două colegi în orașul Bacău. Desigur, prima săptămână de mers la facultate a fost cea mai grea pentru că eram într-un mediu total nou cu persoane diferite față de mama și tatăl meu dar și de data asta m-am obișnuit destul de repede. Totuși, dificultăți de comunicare am avut și online și fizic, însă fizic emoțiile sunt mai

puține deoarece am avut ocazia să îmi cunosc colegii cu adevărat. Din fericire și sesiunea din al doilea semestru a fost la fel de ușoară, poate chiar mai ușoară ca cea de pe primul semestru.

După un an de studii care a trecut foarte rapid, acum sunt anul doi de studii, și tot ce pot spune pe final este că nimic nu se compară cu facultatea față-în-față.

Student basarabean la Bacău

Gabriela Turtureanu

Sunt venită de peste Prut, dintr-un oraș frumos cu numele Cricova. Mulți scriitori, pictori, muzicieni pomenesc în lucrările lor orașul Cricova, dar numai fiecare patriot simte cu adevărat iubirea și datorita față de oraș. Precum fiecare pasăre își iubește cuibul pe care l-a construit, așa iubesc și eu Cricova, orașul care a devenit pentru mine ca o mamă care mi-a călăuzit copilăria, o amintire a zilelor cu soare când alergam pe văi și pe câmpii cu libertatea în plete și inocența în priviri, o nostalgie pe care o port în sufletul meu mereu și peste tot pentru a-mi readuce zâmbetul pe față și pacea în inimă ori de câte ori am nevoie de ea. Multe orașe sunt în lume, mai mari și mai bogate, dar Cricova rămâne a fi cartea mea de căpătâi, deoarece adăpostește în freamătul bătrânilor stejari o istorie milenară fiind supranumit și orașul stropilor de soare.

Am decis totuși să-mi las o parte din suflet acasă și să vin la Bacău, pentru a-mi continua studiile. De ce? Pentru că aici putem să ne construim un viitor mai prosper și cred că acest răspuns plin de durere și nostalgie l-ar avea aproape fiecare student basarabean venit în România. Nu aș vrea să rănesc pe nimeni și chiar mi-aș dori ca fiecare tânăr basarabean să se întorcă acasă și să pună umărul la zidirea și proslăvirea țării, însă când te gândești că nu ai la ce te

întoarce, vei merge doar înainte. Mi s-a părut logic și rațional să merg acolo unde mi se oferă un bagaj de studii mult mai vast și unde ași putea să-mi construiesc un viitor.

Cea mai mare frică pe care am avut-o când am venit la Bacău a fost faptul că nu voi fi acceptată de colegii și profesorii români, însă din prima zi am și uitat de aceste gânduri. Spre marea mea mirare, românii chiar m-au primit cu brațele deschise și continuă să fie la fel de prietenoși și acum, chiar dacă mai râd ei sub nas de accentul basarabean pe care îl am. Vorbim cu toții aceeași limbă, avem obiceiuri și tradiții comune, dar oricum atât de diferit este totul. Până și la nivel de mentalitate suntem diferiți și vedem anumite lucruri altfel, dar acesta nu este un impediment pentru noi, deoarece mai mereu găsim idei comune.

Am avut multe faze haioase de care ne amintim acum cu colegii, spre exemplu momentul când mi s-a spus pentru prima dată „sărut-mâna” și nu știam ce să răspund, sau că ești „fată de fată” și m-am întrebat oare ce mai e și asta. La fel am râs cu poftă când încercam să-mi învăț colegii dialectul din Republica Moldova și amalgamul de cuvinte rusești pe care fiecare din noi decide dacă să le folosească sau nu.

Sunt aproape zilnic întrebată dacă vreau să mă întorc acasă după finalizarea studiilor sau dacă aş prefera să rămân aici, însă nu am găsit un răspuns ferm, dar sunt sigură că Moldova are nevoie de noi, cei plecați în căutarea de ceva mai bun. Nu știu ce-mi pregătește soarta și pe ce drumuri mă va

duce în continuare, dar sunt sigură că decizia pe care am luat-o venind să-mi fac studiile la Bacău a fost una corectă, iar acum îmi rămâne doar să mai merg de sărbători acasă pentru a-mi vedea orașul de unde am pornit și eu.

Viața de student în mediul online

Livia-Ioana Sandu

Anul acesta a fost, pentru mine, unul extrem de important, deoarece alegerile pe care a trebuit să le fac aveau să determine cum vor arăta următorii ani din viața mea. Consider că universitatea mă va ajuta să îmi găsesc în mod progresiv calea, universitatea este cea care îmi asigură o formare excelentă, iar diploma universitară are un avantaj la angajare și la salariu.

De asemenea, universitatea oferă și anumite stagii, burse, școli de vară, dar și posibilitatea de a lucra în anumite centre de cercetare.

Viața de student este bogată și în evenimente culturale pentru toate gusturile și activități sportive care mai de care mai originale, dar eu sunt mai degrabă o introvertită, mă găsesc mai greu în această postură, deși studenții și profesorii sunt foarte apropiați, fac schimburi, se cunosc.

Într-un cuvânt facultatea te ajută să reușești în viață, te ajută să te formezi într-o anumită meserie și să îți găsești apoi de lucru.

Sunt sigură că la universitate nu voi fi foarte stresată, cu excepția perioadei sesiunii și a colocviilor. Studiile la facultate sunt mult mai relaxate. În liceu am avut parte de foarte mult stres și competiție, uneori inutilă.

Mai întâi m-am înscris la specializarea Franceză – Română, tot la Facultatea de Litere. Dar după un semestru și jumătate, mi-am dat seama că nu mă reprezenta

această specializare, deși îmi place limba franceză. Toată perioada de la Franceză am făcut cursuri față în față. Ca urmare am renunțat și m-am înscris în toamna anului trecut la Comunicare și Relații Publice, în cadrul aceleiași facultăți.

Știam de la început ce vreau, știam că trebuie multă seriozitate și muncă, dar pandemia ne-a obligat pe toți să facem cursurile on-line. Sunt conștientă că nu am fost singura afectată, dar vreau să povestesc puțin despre experiența mea „de tranziție” către o nouă etapă.

Nu știu cum e prin alte părți, însă dacă e un lucru pentru care sunt recunoscătoare la Comunicare și relații publice sunt profesorii. Deschiderea lor către studenți este un motiv pentru care cei din urmă aleg să se implice. Abordarea profesorilor nu este de la învățător la învățacel, ci de la om la om. Te simți liber să spui ce gândești, să pui întrebări, să faci o glumă sau, uneori, să te mai răsfeți cu câte o gustare în timpul cursului.

De ce? Fiindcă profesorii de la Comunicare și relații publice și-au dat seama că esența nu e în obediență și ordine totală, ci în adaptarea la realitate și în apropierea de studenți. Nu mai suntem copii, în curând vom deveni adulți plătitori de taxe, iar majoritatea profesorilor au înțeles asta și ne tratează ca atare.

La începutul perioadei de on-line, mă simțeam ciudat, și nu eram singura. Era

ceva nou, cu care nu ne mai întâlnisem, eram stingheri, nu știam cum să gestionăm această situație. Cred că și profesorilor le-a fost dificil. Sper că nu se va supăra nimeni când spun asta – vorbesc strict despre experiența mea. Înțeleg că această condiție încalcă, într-un fel, intimitatea studentului, dar în același timp, o încalcă și pe cea a profesorului, care, fie că vrea sau nu, are camera activată la toate cursurile. Mai mult, există situații în care, deși vrem să ne implicăm la ore, nu avem mereu ceva de zis.

Dacă toți studenții au camerele oprite, în acel moment apare o situație stânjenitoare: profesorul se uită la un ecran negru spunând „Mă auziți? Mai sunteți aici?” Nu se întâmplă foarte des, însă atunci când se întâmplă, am mereu un sentiment de compasiune pentru toți profesorii implicați pe care îi am și îmi dau seama că munca lor în online poate fi mult mai solicitantă decât a noastră. Deschizând camerele în timpul cursurilor nu te ajută numai pe tine, dar îi ajută și pe cei care vor să îți pună bazele în domeniul ales să vadă că ești prezent și că asculți.

Deși nu am fost, ca toată lumea, foarte dezamăgită la vestea trecerii facultăților în online, mi-am dat seama că, până acum, tot am apucat să facem activități extra, care, până la urmă, sunt esența studenției. Nu prea am fost pe teren ca să ne „încălzim”

pentru meseria pe care majoritatea o vom avea, însă am avut seri de film, proiecte, invitații, tot ce am avut nevoie, în limitele impuse, pentru a ne bucura, cât de cât, de acest nou început, lucru pentru care sunt extrem de recunoscătoare. Toate aceste mici bucurii, ghiciți ce, vin tot din implicarea profesorilor, dar și a studenților din Liga Studențească, care ne-au făcut semestrelor de studenție frumoase, chiar și în pandemie.

Cred totuși că am apucat să mă bucur de lucrurile mici și de eforturile pe care cei din jur le-au făcut astfel încât studenția la Comunicare și relații publice în online să fie acceptabilă și, uneori, distractivă.

Acum am revenit la NORMAL. De trei săptămâni, învățăm fața în față. Mi-a fost destul de greu să mă reîntorc în clase. Cel mai mult am suferit la capitolul relaționare, de fapt la Comunicare exact ceea ce trebuie să învățăm cel mai bine. Am simțit că timpul fusese oprit pentru noi.

Bine ar fi să nu mai avem niciodată experiența on-line atât de mult timp. Bineînțeles că unele activități se pot face și online, dar orele de curs trebuie să se desfășoare în formatul obișnuit, mai ales pentru noi, studenții de la Comunicare și Relații Publice.

Studenții ar trebui să învețe un semestru în afara țării lor de origine?

Bianca Dodan

Învățământul urmărește realizarea idealului educațional întemeiat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești și contribuie la păstrarea identității naționale.

După terminarea liceului, fiecare tânăr ajunge să se întrebe care variantă este mai bună pentru viitorul lui: studiile în țara de

origine sau cele în străinătate. Motivele pentru care ei aleg între a studia în orașul în care locuiesc, în alt oraș din România sau în altă țară, depind de factori precum: costurile de școlarizare, beneficiile obținute după terminarea programului și dezvoltarea lor personală, obținută din contactul cu noi culturi și naționalități.

Eu consider că studenții ar trebui să studieze un semestru în afara țării lor de origine.

În primul rând, aceștia au ocazia de a vedea cum este traiul în altă țară. Au ocazia de a întâlni noi persoane, noi mentalități de la care pot avea foarte multe de învățat. Există multe beneficii de evoluție pe toate planurile în cadrul acestei experiențe.

În al doilea rând, studiile în străinătate sunt o cale aproape sigură spre angajare. S-au făcut statistici care demonstrează că cei care au terminat studiile în străinătate reușesc să își găsească un loc de muncă în primele 12 luni de la absolvire. În același timp, dintre cei care studiază în străinătate, 25% reușesc să obțină salarii inițiale mai mari decât cei ce și-au finalizat studiile în țară. Acest lucru se întâmplă într-o țară cu un sistem educațional în care se află cele mai multe universități din topurile mondiale.

Sunt de părere că studenții au șansa unei experiențe caracterizată de adaptarea la un mediu nou și ieșirea din zona de confort. Studiul în afara țării te determină să înveți

să te descurci singur, să fii nevoit să te adaptezi la un nou stil de predare, la obiceiuri noi și la o cultura nouă. Când trăiesc în altă țară, tinerii au și oportunitatea de a descoperi orașe și locuri noi. Universitățile internaționale organizează regulat excursii prin care tinerii pot să viziteze orașe și monumente cu o istorie de mii de ani. Prin aceste excursii și prin contactul cu naționalități și culturi diferite se pot strânge amintiri de povestit celor de acasă și de păstrat o viață întregă!

Consider că tinerilor ar trebui să le fie oferite mai multe oportunități de dezvoltare, de evoluție, deoarece sunt la început de drum și fiecare are nevoie de timpul său pentru a se decide ce i-ar plăcea să studieze pe viitor. Fiind tânăr, există foarte multă confuzie în ceea ce privește viitorul pentru că în viața fiecăruia este un factor ce îl demoralizează, iar în această situație, aceștia au nevoie de sprijin și viziune.

În concluzie, eu sunt de părere că ar trebui ca toți studenții să beneficieze de experiența studiului în străinătate pentru măcar un semestru.

Studentia

Alexandra Bindileu

Eu am scris o parodie,
Pentru cei din studenție.
Sper că atunci când citiți
Să vă fac să și zâmbiți!

Facultate mi-am dorit,
Acum, uite ce-am pățit!
Cursuri, proiecte și teme,
Toate mă bagă-n dileme.

La seminarii nu mai zic,
Mai chiulesc și câte un pic.
Că așa-i la facultate
Să simți viața de student,
Îți faci ca prioritate,
Să mai fii și-un pic absent.
Că altfel le știi pe toate
Și chiar devii eminent.

Iar cafeaua cu colegii
Nu lipsește niciodată.
Acolo crezi strategii,
Cum să treci și de-astă dată.
Câteodată și muncim,
La teme ne străduim,
Cinciul sfânt ca să îl luăm,
Ca la vară să plecăm,
La mare să ne bronzăm.

Note mari sau note mici,
Important e sa nu pici.
De bursă nu pomenesc
Căci eu taxa o plătesc.
Căminiștii vai săracii
Le țin de cald și gândacii.
De mâncare nu mai zic,
Mai slăbesc și ei un pic.

Jobul ideal pentru viitorii angajați

Livia-Ioana Sandu

Cu toții ne-am imaginat cel puțin o dată cum ar arăta jobul ideal. Câți am dus însă gândul până la capăt?

Ne-am imaginat de ce avem nevoie de el și de ce ne revine în minte acest reper?

Care sunt aspirațiile și care sunt beneficiile implicite pentru fiecare dintre noi? De ce acest concept devine un produs de marketing și în ce măsură discutăm încă de împlinire personală sau scuză justificată pentru o schimbare?

Jobul ideal se spune că ne-ar face mai fericiți și mai împliniți atât timp cât ne asigură un venit suficient pentru a trăi confortabil. Practic, este un job în care suntem plătiți să facem lucrurile care ne plac. Atunci de ce unii oameni par să aibă cariera perfectă în timp ce alții sunt complet nemulțumiți?

Sunt multe concepte și definiții despre ceea ce ar trebui să fie un job ideal. Pentru unii ar putea fi un job care oferă flexibilitate, în timp ce pentru alții ar putea fi un job bine plătit. Job-ul ideal poate reprezenta un simplu scenariu în baza unei stări emoționale prezente. Astfel, de-a lungul carierei putem trece prin mai multe etape sau scenarii ideale.

De cele mai multe ori ne regăsim oarecum în anumite modele pe care le tot vizităm și avem senzația că le reinventăm.

Flexibil și provocator. Desigur că ne place să deținem controlul, să putem decide când și cum se termină activitatea noastră. Un job care ne oferă flexibilitatea de a îmbina activitatea profesională cu viața personală este visul fiecăruia. Visăm să avem mai mult timp pentru noi, hobby-uri și familie. Totodată, ar trebui să fie și provocator. Să ne ofere satisfacția că învățăm și ne dezvoltăm. Ai putea fi cu

adevărat fericit să faci ceea ce îți place dacă job-ul nu te-a provocat niciodată?

Siguranță și confort. Este perfect să avem siguranța job-ului, să știm că oricând avem un venit constant. Să putem investi în confortul nostru, să călătorim și să petrecem timp alături de familie. Relativizăm uneori ca o sursă de bine timpul petrecut relaționând cu colegii și cadrul de lucru.

O atmosferă pozitivă și energică, expunerea la experiențe umane diverse, pot contribui mai mult decât ne imaginăm la scenariul prezent și viitor. Siguranța și confortul nu înseamnă musai izolare, ci și coborârea barierelor vulnerabilității noastre într-un climat de încredere.

Aprecieri și avansare. Dacă nu ai fi apreciat la locul de muncă, dar ai avea salariul pe care ți-l dorești, crezi că ai fi mulțumit? Satisfacția de a ne fi apreciate rezultatele ne ajută să perseverăm în activitatea noastră și ne impulsionează să avem performanțe mai mari. Nu de puține ori, simpla recunoaștere a meritelor ne motivează mai mult decât confortul unui salariu mai mare.

Job-ul ideal trebuie să aibă semnificație pentru tine, să îți ofere o stare de bine la sfârșitul zilei. Apartenența la o echipă, siguranța unui job, recunoașterea meritelor, timpul liber sau salariul motivant pot fi factori importanți în identificarea momentului pentru „un job ideal”.

În concluzie, poți lăsa emoțiile să se transforme în acțiuni de carieră și să îți lărgiți perspectiva de a vedea lucrurile cât mai bine la locul de muncă.

Webografie:

<https://www.hipo.ro/locuri-de-munca/vizualizareArticol/2493/Perfectul-imperfect.-Cand-si-de-ce-ne-gandim-la-job-ul-ideal%3F>

Nu poți avea totul, dar ceva îți poate aparține

Mariana Mișcoi

Dorința aceasta de a deține cât mai multe și cât mai repede este ceva ce este întâlnit în mintea celor mai mulți dintre noi. Dacă asta s-ar putea realiza și fără prea mult efort ar fi extraordinar. Din păcate, nu se întâmplă să ne naștem într-o familie cum ne-am fi dorit, să urmăm o școală care ne-ar fi plăcut, dar uneori aceste lucruri nu țin de noi, avem un destin pregătit dinainte.

Cât de frumos și ideal ar fi să nu avem parte de necazuri, supărări, lipsuri sau orice alte neajunsuri. Suntem mult prea neputincioși să modificăm niște lucruri care așa era scris să se întâmple. Însă, nu trebuie să rămânem într-un loc și să ne plângem, pentru că în acest mod nu vom schimba nimic, ne vom face mai mult rău decât bine.

Un psihoterapeut spunea că pentru a deține fericirea, trebuie să avem multe dorințe, însă acele dorințe trebuie să ne aparțină. Nu putem să fim ca X, Y sau Z, pentru că poate nu ni s-ar potrivi acea postură. Trebuie ca acea dorință să vină din sufletul nostru, să fie ceva autentic.

Cu cât avem mai multe dorințe și vom crede în noi, cu atât mai mult ele se vor

împlini și ne vom dori tot mai intens alte lucruri, care vor face parte din viața noastră. Cândva, într-o zi vom putea spune că am realizat ceea ce am avut în minte și vom trăi acel sentiment de mulțumire, pe care nu îl putem descrie în cuvinte.

Poate că suntem mici, dar faptele noastre pot fi mari, dacă ne gândim la un simplu exemplu pe care l-am experimentat la un moment dat. Oferim poate ceva puțin în mintea noastră, dar cel care a primit acel gest venit de la noi, l-a privit ca fiind ceva mareț.

Orice om deține sentimente, amintiri și trăiri pe care nimeni nu i le poate lua, ele sunt adevărate personale care nu se vor deprecia în timp. Gesturile și faptele noastre sunt cele care clădesc ceea ce suntem noi astăzi, indivizi de apreciat sau de ignorat.

Nu putem da vina pe nimeni pentru ceea ce facem, decizia ne aparține în totalitate. De aceea poți să alegi să ai totul sau să nu ai nimic.

Niciodată nu e târziu pentru a te schimba, dar începe cu sufletul, cu mintea și apoi cu restul.

Viața, un dar comun

Mariana Mișcoi

Suntem niște frunze purtate de vânt, care strigă după ajutor, depindem de cei din jurul nostru, de sfaturi, de încurajări, de un zâmbet sincer. Mai răi, mai buni, mai sensibili sau mai duri, oamenii au același dar, viața. Unii nu și-o mai doresc, alții o disprețuiesc, iar ceilalți nu o înțeleg îndeajuns de bine, pentru a o trăi cum trebuie.

Este atât de important să profităm de fericire atunci când avem ocazia, pentru că aceste momente sunt asemeni stropilor de ploaie...câteodată cad din abundență, iar alteori abia ne ating.

Serviciul, rutina sau alte lucruri nu ne mai lasă să ne gândim la ceea ce ne dorim cu adevărat, la ceea ce căutam în lumea aceasta: liniște, compasiune, iubire...etc.

Suntem atât de mici, și totuși părem atât de mari în ochii celui care ne vrea binele...pentru care noi, suntem sensul după care se ghidează. Dacă am căuta fericirea în lucruri mărunte, poate am găsi-o mai ușor, dar lumea asta atât de aglomerată de sentimente superficiale și de unică folosință, ne spulberă orice încredere.

Suntem egali, plătim cu aceeași monedă toți, cu viața, un dar comun, care ne face atât de identici și de diferiți în același timp.

Avem o singură șansa să fim fericiți, să riscăm și să ne asumăm unele lucruri...

Viața, o împărțim împreună și o returnăm pe cont propriu...

Presiunea socială

Andreea Dimofte

Presiunea socială reprezintă influența exercitată de o persoană sau de un grup de persoane pentru a face o altă persoană să-și schimbe atitudinile, gândurile sau chiar valorile.

Una dintre cele mai importante probleme din viața indivizilor o constituie această presiune a societății, generatoare a durerii sufletești. În marea majoritate a cazurilor, o persoană începe să meargă pe drumul dependenței din cauza presiunii sociale, sub influența fie a unei alte persoane, fie a unui grup sau a mass-mediei. Este cunoscut faptul că de cele mai multe ori, copiii și adolescenții sunt principalele categorii de public afectate de presiunea socială, datorată trăsăturilor fizice, nivelului de trai sau chiar din prisma părinților privind introducerea în programul copiilor a diferitelor activități sportive sau educative.

Adulții pot cădea și ei la rândul lor victima unei presiuni, în care ar putea fi determinați să consume o băutură, să se angajeze într-un anumit comportament necorespunzător sau să cumpere un produs de care nu au nevoie. Acest lucru poate determina un adult să fie influențat în mod negativ de către o sursă. Stă la baza capacității sale de a lua decizii, al caracterului său, cât și a cunoștințelor sale în privința informațiilor primite.

Cu alte cuvinte, influențele pot fi de mai multe tipuri: de la tipul de îmbăcăminte, la ceea ce indivizii cumpără, până la modul de

a gândi sau de a acționa în diferite circumstanțe. De altfel, ceea ce indivizii citesc sau văd poate ilustra tot o influență, în această categorie intrând autorii preferați sau idei preluate, dar care au un impact asupra cititorilor pentru totdeauna.

În altă ordine de idei, actorii, oamenii de afaceri dar și alți indivizi din sfera mass-media pot influența comportamentul altui individ, sau îi pot schimba percepția asupra unor idei deținute anterior de el, modificând și chiar întărind informații legate de specificul domeniului pe care individul le apreciază în raport cu domeniul de activitate al următorului. Mass-media reprezintă, de asemenea, un alt factor ce conduce către presiune asupra publicului. Aceasta poate acționa asupra indivizilor, a grupurilor, instituțiilor dar și a întregii societăți, prin schimbarea imaginii despre lume, crearea sau modificarea unor atitudini și sentimente sau prin schimbări ale modului de acțiune al indivizilor și fenomene de mobilizare socială. Informațiile aduse oamenilor prin intermediul mass-media sunt capabile să genereze atât conținut benefic cât și negativ.

Cu informațiile și posibilitatea de a genera conținut la îndemâna multora, este posibilă transmiterea faptelor false, a manipulării datelor și a altor aspecte care pot modifica conținutul primit.

Există și cazuri în care presiunea socială este avantajoasă în privința în care poate crea un sentiment de motivație, ceea ce

obligă și mai mult persoana să treacă bariera și să realizeze un lucru important. În plus, datorită unui sfat primit sau a unei opinii, poate crește încrederea individului având în vedere importanța pe care acesta o acordă din prisma faptului de a vedea și din alt unghi o situație.

Pentru a face față unei presiuni sociale, este necesar ca individul să-și respecte propriile sentimente și dorințe, să analizeze foarte bine informațiile primite astfel încât să aleagă ceea ce este mai bun și mai sănătos pentru el, să-și limiteze numărul prietenilor, colegilor, dar cu care să păstreze relații mai

strânse și bazate pe sinceritate și corectitudine.

Ceea ce contează cu adevărat se rezumă la sănătatea și fericirea fiecăruia dintre noi, iar pentru acestea facem ceea ce este mai bine și cu puțință pentru a fi pe deplin mulțumiți de acțiunile noastre, iar pentru a face „ce contează cu adevărat pentru mine, indiferent de ce cred sau spun ceilalți”, nu ne rămâne decât să privim cu o mai mare acuratețe calitatea informațiilor și a tuturor lucrurilor pe care lumea ne-o împărtășește și să facem cea mai bună alegere pentru sufletul nostru.

Educația este puterea de a gândi clar,
puterea de a acționa bine și puterea de a aprecia viața!

Alexandra Marcu

Educația este un fenomen social fundamental de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, fenomen al abilitării pentru integrarea lor în societate, dar și cunoașterea bunelor maniere și comportarea în societate conform acestora.

Educația este baza progresului, **fundamentul pentru a forma o societate de către toți**, unde drepturile tuturor sunt respectate în mod egal. Cei care sunt capabili să pună educația mai presus de orice, **vor fi cei care vor reuși să schimbe lumea**.

Accesul la educație oferă evoluție, neținând cont de context, specializare sau talent. Noile generații sunt viitorul, iar modul în care sistemul educațional, nu doar familia, îi pregătește pentru ziua de mâine arată și calea spre care o să evoluăm ca societate. Tocmai din acest motiv, copiii trebuie să învețe la școală lucruri cât mai noi, care să-i ajute să-și croiască singuri un drum în viață. Trebuie să ne asigurăm că superiorii noștri pot gestiona diversitatea și creativitatea.

Educația are, apoi, un rol și implicații culturale esențiale. Rămâne principala cale prin care valorile și tradițiile se transmit din generație în generație, se modelează pentru a reflecta evoluțiile culturale și economice și se ancorează în realitățile sociale contemporane.

Încrederea este o valoare esențială care definește respectul reciproc și interdependența între toți actorii implicați în educație, de la elev și profesor până la familie și comunitatea largă. Copiii trebuie să aibă încredere că participarea la educație

este valoroasă pentru ei, iar familia investește încredere în cadrele didactice, care sunt profesioniști în educație.

Școala asigură fiecărui elev un nivel de dezvoltare personală care să-i permită gestionarea emoțiilor, luarea deciziilor, lucrul în echipă, gestionarea relațiilor sociale și interpersonale. În același timp, asigură prin activitățile sale, că membrii societății au trăsăturile de caracter necesare pentru a face față schimbărilor sociale și economice: curiozitate, spirit de inițiativă și antreprenoriat, curaj de a adopta soluții noi și de a testa limite, capacitatea de a crea obiective și planuri personale și tenacitate în implementarea lor, adaptabilitate și flexibilitate.

Fiecare parte a educației pune în valoare procesul educațional. Ca exemplu, lucrul în echipă, atât în contextul familiei și comunității, cât și între unități școlare naționale, internaționale, pentru îmbunătățirea rezultatelor învățării.

Omul, fiecare om, are posibilitatea să se educe, să se informeze, să se cultive, să învețe, pe măsura aspirației sale la propria educație, informare și existență cultivată. Educația permanentă înseamnă educație pe tot parcursul vieții.

Continuitatea este principiul fundamental al educației, conform căruia ființa umană este supusă influenței educaționale încă de la naștere. Totodată, ea presupune formarea unor comportamente specifice educației prin integrarea într-un sistem de învățământ, fiind o abilitate cu deprindere de muncă intelectuală și cu atitudine pozitivă față de învățare.

Bullyingul, un fenomen prea des întâlnit

Corina-Ioana Prisecaru

Bullyingul este o formă de comportament agresiv în care cineva agresează, hărțuiește, persecută sau intimidează în mod intenționat și repetat o altă persoană și are la bază o percepție a unui dezechilibru de forțe.

Acest fenomen apare în diferite contexte sociale cum ar fi: în școală, familie, grup de prieteni, locul de muncă, mediu online.

Bullyingul este caracterizat în general ca un comportament agresiv intenționat, menit să provoace suferință ce apare în diferite forme: fizice (lovire, îmbrâncire); verbale (injurii, umilire, intimidare, insultare); cyberbullying (mail-uri, postări, mesaje, imagini, filme cu conținut abuziv/jignitor/ofensator).

Din nefericire acest fenomen este mai prezent în cazul tinerilor, elevilor deoarece aceștia sunt mai fragili din punct de vedere emoțional și ușor de influențat. Bullying-ul apare din cauza diferențelor de etnie, statut social, religie, situație școlară, orientare sexuală, aspect fizic, nevoi speciale sau dizabilități.

Un studiu social național „*Bullyingul în rândul copiilor*” realizat de asociația **Salvați copii** arată că incidența diferitelor acțiuni asociate bullying-ului pornesc de la statutul de agresor, victimă și martorul acțiunii. Astfel, 2 din 10 copii au recunoscut

că au exclus în mod repetat colegi din grupul de egali, iar 3 din 10 au interzis altor copii să se joace cu anumiți elevi din clasă; 23% dintre copii au menționat că s-a întâmplat să fie amenințați cu excluderea din grup, 31% că au fost excluși și 39% că un alt copil a cerut cuiva să nu se joace sau să nu vorbească cu ei. 37% dintre copiii participanți la chestionar au mărturisit că s-au răspândit zvonuri umilitoare și denigratoare în spațiul școlii despre ei. 84% dintre copii afirmă că au fost martorii unei situații în care un copil amenință un altul, 80% a uneia în care un copil este umilit de alt copil, iar 78% au asistat la situații repetate în care un copil era îmbrâncit și lovit ușor de către alți copii.

Din fericire, fenomenul de bullying scade o dată cu trecerea timpului. Bullying-ul nu este atât de frecvent în cazul adulților dar totuși există mai ales în locurile de muncă. Hărțuirea la locul de muncă constă în exercitare de putere, diferențe de etnie, religie, salariu, orientare sexuală.

În ultimul timp, din păcate educația din acest punct de vedere lasă de dorit atât în familie cât și în școală. Realizarea unor campanii informative de prevenire a bullying-ului, programe educationale, centre educaționale parentale și de consiliere psihologică ar ajuta la remedierea acestor cazuri.

Sunt utile testele în educație?

Elena-Corina Răcilă

Testele reprezintă un proces prin care sunt puse la încercare abilitățile și

capacitatea de memorare, reținere și învățare a școlarului. Pe lângă elevi și

studenți, mai sunt și profesorii care trebuie să susțină teste, acele examene de titularizare unde sunt supuși unei serii lungi de încercări în sistemul educațional.

În opinia mea testele în educație sunt foarte utile, deoarece dezvoltă multe abilități.

În primul rând testele sunt diferite. Există testele normale pe care toată lumea le susține în școală și testele de personalitate pe care psihologul școlii respective te pune să le faci pentru a vedea tipul de personalitate, ajutându-te să te integrezi mult mai bine în colectivul clasei. Există testări la nivel de clasă, semestriale, anuale, săptămânale, de control, de verificare a cunoștințelor, teste pe care orice elev le susține la terminarea unui capitol dintr-o materie, sau la momentul finalizării întregii materii.

În al doilea rând testele în educație trebuie recunoscute drept un instrument necesar în dezvoltarea elevului. Ele îți arată capacitatea ta proprie de a reține anumite informații, cât de mult poți memora și astfel te ajută foarte mult să vezi care informație îți este cel mai utilă ție și te poți organiza mult mai eficient. Testele ar trebui corectate și punctate într-o manieră corectă și profesională din partea evaluatorului. Nu ar trebui să existe favorizări, note umflate puse pe ochi dulci pentru că duc la discriminare,

invidie și certuri între colegi. Totodată testele pot fi foarte stresante și pun mare presiune pe elev, în special cele de Evaluare Națională și Bacalaureat care se presupune ca ți-ar lina cursul viitorului tău educațional. Bacalaureatul este numit examenul maturității, în funcție de rezultate acestuia tot viitorul tău este definit. Un test, oricât ar fi de important nu ar trebuie să pună presiunea asta pe un adolescent.

Avantajul cel mai mare al acestora îl reprezintă notele. O notă bună într-un test îți aduce o notă bună și în catalogul clasei. Notele bune din catalog îți oferă mari șanse la bursele școlare oferite de instituțiile de învățământ. O bursă de merit este extrem de utilă pentru un elev, mai ales ca acesta nu are alte surse de venit cu excepția sprijinului financiar al familiei. În acest mod te simți independent și îți va oferi un sentiment mare de stimă de sine și vei simți că rezultatul muncii tale intense a dat roade. Testele cresc competiția la nivelul clasei și acesta nu este un lucru rău. Este bine să existe spirit de echipă într-un astfel de colectiv.

Scopul evaluării este acela de a orienta și optimiza învățarea. Toate evaluările se realizează pe baza standardelor naționale de evaluare pentru fiecare disciplină. Evaluarea se concentrează pe competențe, oferă feedback real elevilor, părinților și cadrelor didactice și stă la baza planurilor individuale de învățare.

Toate persoanele ar trebui să aibă acces gratuit la educație!

Ioana-Anisia Hanganu

De ce sunt importanți „Cei șapte ani de acasă?”. O întrebare des întâlnită, a cărei explicație este dată greșit în mare parte. Educația este cea mai importantă ramură a vieții, pentru că definește în bună măsură viitorul adult, iar sintagma „cei șapte ani de acasă” reprezintă normele de conduită ce se învață din familie. Acești primi șapte ani de viață, reprezintă vârsta primei copilării care

este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Noi considerăm că toate persoanele ar trebui să aibă acces gratuit la educație, fiindcă educația ajută la formarea celui mic. De la formele politicoase de salut, până la înțelegerea formelor sociale, cum ar fi: să-și aștepte rândul la leagăn sau să spună „te

rog” atunci când dorește ceva. Educația este gratuită, toată lumea trebuie să aibă acces la ea pentru că de aici omul poate urca pe scara succesului.

În primul rând, orice părinte își dorește să își „echipeze” copilul cu cât mai multe abilități care să îi fie de folos în viață pentru a-și găsi echilibrul. Înainte de toate, pentru o educație corespunzătoare, părintele trebuie să răspundă nevoilor celui mic, astfel încât va reuși să îi ofere toate normele de învățare aferente vieții. De asemenea, bunele maniere au un rol major în educarea copiilor, dar și a adulților, pentru că fără acestea ființa umană nu ar ști cum să răspundă civilizată într-un dialog, nu ar ști cum să mănânce adecvat și totodată nu ar ști ce înseamnă respectul față de ceilalți. Un bun exemplu ar fi mersul la grădiniță. Acolo copilul învață cum să se comporte într-un colectiv, cum să își respecte membrii de joacă și bineînțeles cum să o asculte pe doamna învățătoare. Cu siguranță, urmează ciclul primar, unde cel mic merge la școală și învață din nou cum să se adapteze noului colectiv, învață să scrie și primește o educație pentru viitorul său. Totuși, există și părinți care nu au posibilitatea de a le oferi un viitor copiilor datorită lipsei educației din viața lor, dar și părinți care nu vor să le ofere un viitor copiilor. De exemplu, arată un comportament neadecvat copilului, certuri și folosesc un limbaj total neadecvat. În primii ani de viață, copilul imită ceea ce vede la părinți, de aceea acesta trebuie să crească într-un mediu corespunzător și să fie educat corect.

În al doilea rând, un vechi proverb englezesc spune: „Politețea nu costă nimic și cumpără orice”, tocmai de aceea toate

persoanele ar trebui să aibă acces gratuit la educație, pentru a reuși să învețe normele corecte conform lumii. Mai presus de toate, orice persoană trebuie să înțeleagă că educația este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe. Cu siguranță, toate persoanele trebuie să aibă acces gratuit la educație pentru a evita formarea lor într-un mod greșit și pentru a putea înțelege lumea din care aparțin. Un bun exemplu poate fi schița scrisă de *Ion Luca Caragiale*, intitulată „Dl Goe” de unde reiese educația neadecvată a personajului principal. Goe este un copil obraznic și nerespectuos, fapte ce reies din sintagma „Ce treabă ai tu, urâtule?”, educația lui fiind una greșită „se strâmbă” la „mamița”, iar limbajul nu este deloc adecvat vârstei lui: „vedeți că sunteți proaste amândouă?”. Aici membrii familiei nu îi fac nicio observație și nici nu îl corectează. Deși Goe făcea parte dintr-o familie înstărită, se dovedește a fi certat cu bunele maniere, dar și cu învățătura, pentru că a rămas de câteva ori repetent. Lipsa lui de educație arată ce copil răsfățat era și cum făcea doar ce dorea el. Firește, acest exemplu arată importanța educației în societate și faptul că fiecare persoană are drept la educație, cu excepția de a face parte din mediul potrivit.

În concluzie, toate persoanele trebuie să aibă acces gratuit la educație pentru a reuși să se perfecționeze și să dispună de abilități potrivite conform lumii. Educația este prima lecție ce trebuie să le fie predată micuților, astfel ei putând pe viitor să fie un exemplu pentru alții din comunitatea din care fac parte.

Hotarubi no Mori e – O poveste plină de căldură

Recenzie retrospectivă a unui *anime* film

Adina Petrică

Hotarubi no Mori e, tradus în engleză ca **Into the Forest of Fireflies' Light**, este un film anime de 45 de minute regizat de **Takahiro Omori** și este bazat pe manga scrisă de **Yuki Midorikawa** în 2003 și a fost ecranizată în anul 2011 și de atunci a câștigat **Premiul Juriului** la festivalul **Scotland Loves Animation** și **Premiul pentru Film de Animație** la cea de-a 66-a ediție anuală **Mainichi Film Awards**. **Hotarubi no Mori e** ne arată povestea iubirii interzise dintre o fată normală, Takegawa Hotaru și Gin, un spirit care nu poate lăsa oamenii să-l atingă. Corpul lui Gin poartă un blestem dat de Zeul Muntelui, o atingere a unui om și el va dispărea pentru totdeauna.

Povestea este spusă din amintirile personajului principal, Hotaru, în timp ce călătorește spre casa unchiului ei.

Acțiunea începe în ziua în care Hotaru se pierde în pădure în timp ce era în vizită la casa unchiului ei în vacanța de vară. Potrivit zvonurilor, locul este locuit de yokai (spirite). Incapabilă să găsească o cale de a se întoarce, a început să plângă și astfel a atras atenția unui băiat misterios ce purta o mască. Acesta îi oferă ajutorul lui Hotaru cu condiția ca ea să nu-l atingă sub nicio formă. Și astfel, în fiecare vară, Hotaru își petrece zilele cu Gin, jucându-se și explorând pădurea. Acțiunea are loc în mai multe veri (fiecare constituind într-o nouă etapă a prieteniei lor), astfel arătându-ni-se modul în care fiecare dintre ei se schimbă și se dezvoltă, la fel ca relația prietenească care

evoluează în iubire odată ce Hotaru atinge vârsta lui Gin, care îmbătrânea mult mai greu decât un om obișnuit. Acest lucru

conferă și unicitatea acestei povești de dragoste, ce nu se axează pe contactul fizic.

Sunt un mare fan al peisajelor naturale, iar grafica **Hotarubi no Mori e** este cu adevărat plăcută fiind de o natură simplistă. Verdele și lumina caldă a soarelui peste tot, departe de clădirile mari și fără zgomote enervante de trafic, acțiunea fiind plasată în Japonia rurală într-o pădure de vis. Designul personajelor este foarte simplu, dar încântător în același timp.

Povestea, în întregul ei, are doar două personaje, pe care se pune și foarte mult accentul. Dezvoltarea lor este una cât se poate de naturală, privitorul ajungând să-i cunoască după modul în care interacționează unul cu celălalt și lucrurile pe care le fac împreună. Astfel creatorii au reușit să le construiască o imagine reală și solidă, făcându-le relatabile și foarte plăcute să le privești.

O dată ce acțiunea avansează, aflăm povestea lui Gin care a fost lăsat în pădure

în copilărie de către mama lui și apoi a fost luat de youkai. Zeul rezident a aruncat asupra lui o vrajă care l-ar ține în viață, dar, de asemenea, însemna că nu mai putea interacționa niciodată cu omenirea. Această poveste devine o nepotrivire ciudată a empatiei și a soartei ironice, deoarece Gin, ca om la origine, tânjește să interacționeze cu umanitatea, dar este amenințat de proximitatea lor.

Hotarubi no Mori e subliniază frumusețea conciziei vieții umane. Viața este o forță care continuă să avanseze și cu fiecare zi care trece, creștem, eșuăm, iubim, ne întristăm, dar asta este frumusețea tuturor. Viața umană nu este menită să fie prelungită sau înlănțuită de dorințele noastre imposibile de a rămâne într-o stare constantă confortabilă care ne ține departe de cei care ne-ar putea răni, cum este cazul lui Gin. Viața umană este menită să aibă necazurile și bucuriile ei, cu fiecare lacrimă fiecare zâmbet este mult mai dulce. „Timpul

ar putea să ne despartă într-o zi. Dar și totuși, până atunci, să rămânem împreună”, îi spune Hotaru lui Gin în cadrul uneia dintre întâlnirile lor. Ea știe că întâlnirile lor nu pot dura pentru totdeauna, cu toate acestea, asta nu îi slăbește dorința de a profita la maximum de timpul petrecut cu Gin. Viața este scurtă, așa că ea decide să iubească la maxim, chiar dacă durerea care ar putea veni după aceea ar putea fi insuportabilă. Ea știe că nu poate decât să avanseze și să progreseze.

Recomand cu mare plăcere **Hotarubi no Mori e** tuturor deoarece este o poveste de dragoste extrem de frumoasă și bine structurată ce se axează pe legătura a două personaje plăcute de care ajungi să te atașezi destul de repede în cele 45 de minute. Acest anime este un bun punct de plecare în lumea anime-urilor deoarece este scurt și are o poveste ușor de înțeles dar și de care o vei adora imediat

Foc și sânge, de George R.R. Martin

Recenzie de Alexandra-Mihaela Maftai

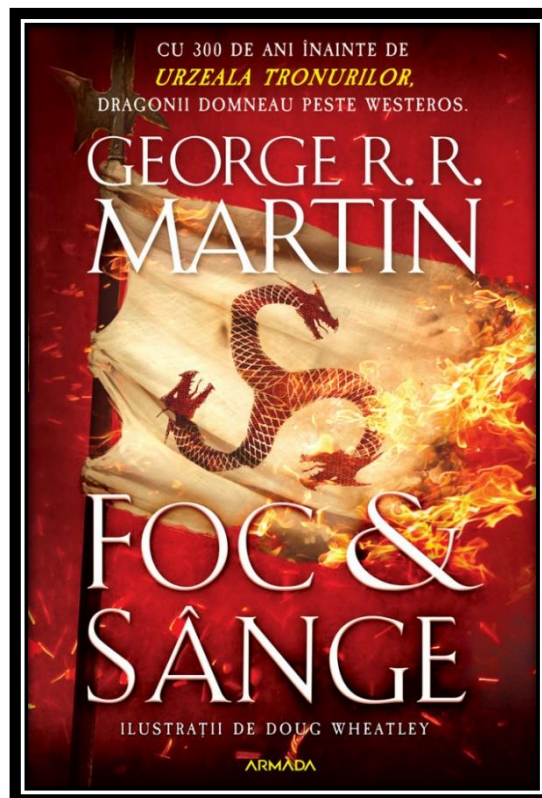
Cartea „*Foc și Sânge*” este un roman de gen medieval și epico-fantastic a scriitorului american George R. R. Martin și ilustrată de Doug Wheatley.

George R.R. Martin este cel mai bine vândut autor la nivel mondial al multor romane incredibile, cel mai cunoscut fiind seria de cărți „*Cântec de Gheață și Foc*”, pe care rețeaua de televiziune HBO a bazat cel mai vizionat serial din lume, *Urzeala Tronurilor*. Succesul serialului a făcut ca fanii seriei să țină pasul cu povestea din *Urzeala Tronurilor*, citind cât mai multe cărți scrise de George R.R. Martin. Așa am ajuns și la „*Foc și Sânge*”, ultima carte scrisă de acesta, care a fost așteptată cu deosebit interes de mii de oameni.

Deși inițial povestea a fost planificată pentru publicare după finalizarea ei, autorul și-a dezvăluit intenția de a publica romanul în două volume, deoarece materialul era prea mult pentru o singură carte. Primul volum denumit „*Foc și Sânge*” a fost lansat pe 20 noiembrie 2018 și conține istoria Casei Targaryen, dinastia care a cucerit și condus cele șapte regate din Westeros cu ajutorul mărețelor bestii, dragonii.

Dorința de a citi această carte a început, desigur, după ce serialul *Urzeala Tronurilor* a luat sfârșit în anul 2019. Dacă și voi sunteți fani ai acestui serial, cred că știți cât de dezamăgitor a fost ultimul sezon în ceea ce privește evoluția sau mai degrabă sfârșitul multor personaje. Trecând peste, în 2021 HBO anunță că un spin-off al popularului serial este în producție, iar cartea „*Foc și Sânge*” va servi drept material sursă. Desigur, pentru că nu puteam să aștept un an până apăsese noul

serial și pentru că îmi era dor de acest

Foc și Sânge, de George R.R. Martin
Editura Nemira, 2019

univers fantastic, am hotărât să-mi comand cartea online.

Odată ajunsă, citirea cărții a durat ceva, deoarece are 722 de pagini. Totuși, a fost o lectură deosebit de plăcută unde am descoperit lucruri incredibile despre puternica familie Targaryen. Acțiunea cărții se desfășoară cu sute de ani înainte de evenimentele din *Urzeala Tronurilor*, atunci când faimoasa familie Targaryen, singurii stăpâni ai dragonilor, reușesc să supraviețuiască distrugerea orașului Valyria și se stabilesc pe insula Dragonstone. După acest lucru urmează evenimente precum cucerirea celor șapte regate ale

Westerosului de către Aegon Cuceritorul și surorile sale, Visenya și Rhaenys, domnia regelui Maegor Targaryen și acțiunile controversate ale acestuia, și nu în ultimul rând, Dansul Dragonilor, un război de succesiune între Aegon al II-lea și sora sa vitregă Rhaenyra asupra tronului tatălui lor Viserys I, și tema centrală a noii producții HBO numită *Casa Dragonului*.

Desigur, în acest volum nu descoperim doar istoria incredibilă a unei case puternice, ci și puterea dragonilor, autorul punând accentul pe aceste creaturi înaripate minunate care au jucat un rol crucial în succesul dinastiei Targaryen. De asemenea, datorită legăturii pe care o aveau cu dragonii membrii familiei Targaryen erau comparați de multe ori cu niște zei.

Sunt sinceră când spun că modul lui George R.R. Martin de a scrie un astfel de roman e uimitor, dar toată povestea și personajele devin speciale cu ajutorul lui Doug Wheatley și ale sale minunate ilustrații. Știu cât de importante sunt elementele vizuale, de aceea imaginile acestui ilustrator minunat au fost de ajutor pentru a aduce la viață noile personaje și

pentru a vedea mai bine membrii Casei Targaryen, care mereu sunt descriși având trăsăturile tipice valyriene: pielea palidă, părul argintiu și ochii într-o varietate de nuanțe de violet sau albastru deschis.

Acum această recenzie nu ar fi completă fără o opinie. Astfel, după ce am citit această carte, tot ce pot spune este că a fost incredibilă. Această istorie ficțională a casei Targaryen care include episoade de politică periculoasă, războaie, vărsări de sânge și trădări a fost o experiență literară cu totul specială, și pe viitor cu siguranță voi achiziționa și alte cărți scrise de George R.R. Martin. În același timp, recomand această carte fanilor serialului *Urzeala Tronurilor* care sunt curioși să afle mai multe detalii despre această lume ficțională, dar și celor care nu au vizionat încă serialul însă sunt pasionați de romane gen medieval și epico-fantastic.

Și încă ceva, un mic sfat de la mine pentru cei care nu au vizionat până acum *Urzeala Tronurilor* sau *Casa Dragonului* și doresc să o facă: NU vă atașați de nici un personaj! 😊

Oscar și Tanti Roz, de Eric-Emmanuel Schmitt

Recenzie de Gabriela Turtureanu

Eric-Emmanuel Schmitt spunea: „Uităm că viața e fragilă, fărâmicioasă, efemeră. Ne credem toți nemuritori”.

Oscar și Tanti Roz este un roman scris de Éric-Emmanuel Schmitt care a devenit cel mai citit roman al autorului. Cum sunt adepta dictonului „Nu judeca o carte după copertă”, am spus instant că trebuie să o citesc. Cartea m-a atras încă de la primul contact, prin culorile copertei, ieșind în evidență prin contrastul dintre albastru și

roz, dar și prin inocența copilului concentrat, așezat pe un norișor, dar și prin titlu, care mi s-a părut destul de simplu. Chiar dacă este o carte scrisă într-un stil simplu, care poate fi parcursă în câteva ore, nu te lăsa păcălit

deoarece trebuie să privești dincolo de cuvinte și să pătrunzi în zbuciumata poveste a protagonistului. Romanul este plin de metafore și simboluri, care te copleșesc de emoții complexe și te lasă cu multe semne de întrebare la problemele atât de dezbătute de filosofi de-a lungul timpului, dileme ce te fac să conștientizezi valoarea vieții, dar și că „Viața e un dar buclucaș. La început ai tendința să-l supraestimezi crezând că viața pe care ai primit-o este veșnică. Apoi, dimpotrivă, îl subestimezi, găsind că-i o porcărie, scurtă de nu-nțelegi nimic din ea și pe care uneori ți-ar veni s-o arunci de să nu se vadă. Abia către sfârșit pricepi că nu-i vorba de niciun dar, ci de un simplu împrumut. Pe care trebuie să încerci să-l meriți.”. Construită sub forma unui roman epistolar și țesută în jurul a trei personaje principale Oscar, Tanti Roz și Dumnezeu, cartea face parte din ciclul „Invizibilului”, serie de romane care chestionează religia, fiecare ilustrând o dramă umană legată de spiritualitate.

În romanul „Oscar și Tanti Roz” este pus în lumină creștinismul, deoarece Tanti Roz, o doamnă drăguță care face voluntariat în spital, îl convinge pe Oscar, un băiețel de 10 ani bolnav de cancer în fază terminală, să-i scrie lui Dumnezeu câte o scrisoare în fiecare zi, prin care poate să-i ceară ceva, pentru el sau pentru ceilalți. Deși este conștient că va muri curând, Oscar se lasă părtaș la jocul inventat de Tanti Roz, care creează un univers magic în care fiecare zi are valoarea unui deceniu, astfel putând să cunoască și să treacă prin cele mai importante momente ale vieții.

Întrebarea retorică pe care mi-am pus-o de la începutul cărții și până la final a fost

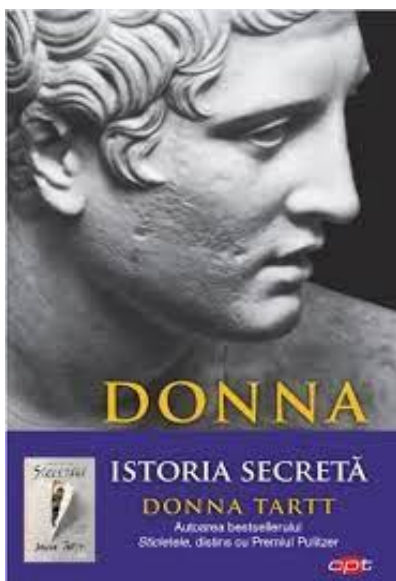
„De ce?” . Prin prisma acestui joc original și pe alocuri copilăros, vei traversa o poveste care abordează prin ochii inocenți ai unui copil o întreagă filosofie de viață, precum moartea, viața, boala, suferința, singurătatea, divinitatea, misterul, dar și relațiile sociale pe care le avem cu cei din jur, deoarece cele trei personaje menționate anterior nu sunt unicele din roman: destinul lui Oscar se leagă și de prieteni, de părinți și de personalul spitalului.

Textul romanului încearcă, așa cum mărturisește însuși autorul, să pună în discuție misterul reprezentat de condiția umană. În ultimele sale 12 zile de viață, Oscar descoperă însă soluții simple pentru răspunsuri complicate. El învață să ia faptele așa cum sunt deoarece „*singura soluție la viață este să trăiești*”.

O carte care mi-a trezit același sentiment a fost „Domnul Ibrahim și florile din Coran” de Eric-Emmanuel Schmitt, o parabolă a vieții și a morții, care surprinde și îndeamnă la meditație. Astfel Moise un băiețel singuratic părăsit de mamă va descoperi alături de Domnul Ibrahim, cel care îl va adopta mai târziu sensul vieții și menirea fiecărui om.

În concluzie mi-a plăcut cartea și o recomand, deoarece autorul a reușit să combine atât de frumos emoțiile cititorului, cu cele ale personajelor, să înglobeze în stilul jucăuș cu care este relatată povestea aspecte ce țin de rațiune, dar și de sentiment. Cred că „Oscar și Tanti Roz” poate fi citită și recitată la orice vârstă, mereu descoperindu-se ceva nou printre cuvinte și învățându-ne să apreciem viața și să ne bucurăm de ea.

Istoria secretă, de Donna Tartt, Editura Litera, 2020, București, traducere din limba engleză de Magda Groza, 864 p.

„Istoria secretă” (1992) este primul roman al scriitoarei americane Donna Tartt (n. 23 decembrie 1963, Mississippi, S.U.A), autoare a romanului „Micul Prieten”(2002) și câștigătoare a Premiului Pulitzer pentru romanul „Sticletele”(2013).

Donna Tartt a avut ca sursă de inspirație pentru conceperea romanului perioada sa de studenție la Colegiul Bennington, Vermont (1982-1986), iar prietenii și, implicit, colegii săi de facultate au constituit modelele pentru conturarea principalelor personaje ale operei. Crearea romanului a durat nouă ani, iar imediat după publicarea lui în 1992, la Editura Alfred A. Knopf, la New York, s-a dovedit a fi un adevărat succes, marcând, astfel, debutul literar al Donnei Tartt.

Ajungând la un număr impresionant de 864 de pagini, cartea cuprinde opt capitole, împărțite în două părți intitulate „Cartea întâi” și „Cartea a doua”, deschizându-se,

Recenzie de Andreea Bostan

de asemenea, cu un prolog și sfârșindu-se cu un epilog. Fiind atât un roman de ficțiune, cât și un thriller psihologic, opera prezintă circumstanțele în care o persoană normală poate deprinde înclinația de a ucide. Misterios și intrigant, reprezentând totodată și un roman al misterului, impresionează prin imaginea estetică zugrăvită asupra unui anumit grup select, în spatele căruia se ascunde o întreagă „istorie secretă”. Mai mult decât atât, cartea conține note de tragism și estetică specifice mitologiei și literaturii grecești; asemănându-se cu o adevărată tragedie greacă – „*un dor morbid de pitoresc cu orice preț*”.

„Istoria secretă” gravitează în jurul unui grup de șase tineri, studenți la Colegiul Hampden (loc fictiv), Vermont, New England (S.U.A) și pasionați de limba și de literatura greacă antică – Richard Pape, Henry Winter, Edmund Corcoran (Bunny), Francis Abernathy și gemenii Camilla și Charles Macaulay; aceștia fac parte din clasa selectă a profesorului excentric de greacă veche, Julian Morrow. Misiunea de narator îi revine lui Richard, care relatează, după mai mulți ani, amintiri referitoare la întâmplările petrecute odată cu integrarea lui în acest cerc elenofil, în timpul anilor '80: „*Aceasta este singura istorie pe care voi fi vreodată capabil să o povestesc*”. Astfel, sunt derulate, din perspectiva lui Richard, evenimentele tragice ce au loc de la venirea sa la Hampden și până la prezentarea situației de după a personajelor – „*[...] la un moment dat am crezut că am părăsit ravena pentru totdeauna în după-amiaza aceea de aprilie, însă acum nu mai sunt tot atât de sigur*”.

Distingându-se de alte romane ale autoarei, în special „Sticletele”, prin modul de construcție, dar și prin atenția acordată detaliilor, personajele descrise par mult mai realiste și relevante; în acest fel, cititorul poate descoperi numeroase pasaje în care să se regăsească. În plus, acțiunea posedă o notă de improbabilitate. Naratorul-personaj, Richard Papen, nu este foarte credibil din cauza incertitudinii de care dă dovadă în anumite ipostaze ale întâmplării, însă

tocmai acest lucru face romanul mai captivant; cititorul întrebându-se despre ceea ce cunoaște până atunci și ceea ce i se relevă înaintea sa.

Așadar, „Istoria secretă” este un roman ce intrigă de la început și până la final, fiind, fără îndoială, una dintre cele mai bune creații literare ale scriitoarei Donna Tartt.

#Fakenews. Noua cursă a înarmării, de Alina Bârgăoanu,
Editura Evrika Publishing, 2018

Recenzie de Cosmin Neacșu

Cartea *#Fakenews. Noua cursă a înarmării* de Alina Bârgăoanu este un studiu amplu care abordează din multiple perspective evoluția tehnologiei, a internetului și a sferei informative, alături de influența pe care toate aceste medii o au asupra societății, fie aceasta o influență pozitivă sau negativă.

Autoarea ne spune că a scris această carte „cu poftă”, parcurgând o multitudine de surse de informații, care mai de care mai variate, lucrând cu spontaneitate la materializarea lucrării, pe care o numește „atipică”. Ea mai afirmă că scrierea este destinată tuturor, celor care cochetează cu internetul, dar și celor certați cu acesta, celor care vor aprecia modul în care este gândită, dar și celor care o vor critica, deopotrivă. Tuturor cititorilor, Alina Bârgăoanu le urează, printre rândurile cărții, o lectură plăcută.

Cartea începe cu o scurtă autobiografie menită să surprindă tehnologia din trecut,

experiența autoarei cu posibilitățile înguste pe care aceasta le oferea. Trecând prin mai multe pagini, aflăm și despre felul în care tehnologia a evoluat, aducând noi orizonturi în viața scriitoarei și, desigur, influențându-o. Apariția internetului și apoi a rețelelor sociale nu lipsesc din autobiografie, iar momentul când autoarea a devenit pentru prima dată o utilizatoare de Facebook este relatat drept un eveniment nicidecum banal. Mai mult decât atât, Alina Bârgăoanu se declară o „tehnentuziastă”, întrucât, după părerea sa, lumea digitală are oportunitățile ei, oricât de periculoasă ar fi. Această etichetă pe care scriitoarea și-o dă poate fi surprinzătoare pentru un cititor care a început cartea crezând că internetul va fi prezentat doar într-o lumină nefavorabilă, însă rolul acesteia este de a ne reaminti să primim totul cu o minte deschisă, pentru că nimic nu e alb sau negru în acest context.

Încă din primul capitol observăm o sumedenie de referințe, mai mult sau mai puțin subtile, la mediul digital, printre care se remarcă bine-cunoscutul „hashtag”. De fapt, fiecare capitol se încheie cu un hashtag reprezentativ pentru subiectul abordat, iar acest lucru mi se pare o alegere foarte bună, dat fiind subiectul lucrării.

Un detaliu care este subliniat în primul capitol și pe care îl consider important este faptul că, deși problema știrilor false există dintotdeauna, în prezent se manifestă într-un mod diferit din cauza numărului uriaș de canale pe care acestea pot fi transmise. Drept urmare, știrile false trebuie, astăzi, analizate prin prisma unei tehnologii evaluate.

Din punct de vedere politic, economic și social, revoluția digitală a adus cu ea schimbări care sunt ireversibile. Fie că este vorba de popularizarea teoriilor

conspiraționiste, de personalizarea gadgeturilor sau de explozia platformelor digitale, ne confruntăm cu o dominație crescândă a tehnologiei, care nu aduce doar beneficii. De exemplu, ușurința cu care un mesaj poate fi transmis favorizează neglijența, iar mesajele ajung să fie răspândite fără vreun cuget editorial sau uman.

Părerile rămân împărțite în ceea ce privește pericolele evoluției tehnologiei, însă literatura de anticipație, printre care se numără chiar și poveștile SF, prezintă dominația digitală ca pe o soartă inevitabilă. O viziune care își are, la urma urmei, rădăcinile în realitate, lucru care devine evident doar aruncând o privire în jur: aproape toată lumea poate fi observată mergând pe stradă cu cel puțin un tip de gadget în mână.

Autoarea menționează acele filme SF în care lumea ajunge să fie dominată de mașinărie, creând o paralelă cu situația actuală a tehnologiei. Totuși, are grijă să surprindă un important detaliu: inteligența artificială ar avea nevoie de cea umană pentru a se cristaliza, pentru că doar inteligența umană poate pune totul într-un ansamblu coerent. Prin inteligența artificială, revoluția digitală ar prilejui o nouă așezare a lumii, însă tot inteligența umană ar sta la temelie. Deci, autoarea vrea să transmită faptul că o lume dominată de roboți ar fi, în esență, opera oamenilor, pentru că în mâna lor stă tehnologia.

Mai departe, se vorbește despre fluxul informațiilor. În perioada contemporană, se remarcă inegalitățile dintre țări, dintre organizații și cel mai important, dintre cetățeni. Aceste diferențe determină fiecare

tabără să aleagă doar informațiile care îi convin, care îi confirmă părerile și care îi validează apartenența la tabăra respectivă, fără a-i mai păsa de părerii alternative. O astfel de mentalitate are multe consecințe nefaste la nivel social, cum ar fi nesiguranța, alienarea, lipsa de implicare, și deteriorarea raționalității. Dar orice problemă își are soluția, și de multe ori investigarea riguroasă este de ajutor. Prin investigarea tendințelor sociale, a cauzelor și a actorilor, se poate ajunge la un consens asupra unor fapte care ajută la lupta împotriva dilemelor din societate. Efectul de echo chamber este, de asemenea, un fenomen aflat în legătură strânsă cu astfel de inegalități, întrucât se bazează pe emoții subiective, care îi fac pe oameni să fie vulnerabili în fața fake news-urilor atunci când acestea coincid cu ceea ce ei cred.

Este de remarcat faptul că lucrarea Alinei Bârgăoanu este rezultatul unor ample cercetări, prezentând o mulțime de argumente și citate din literatura de specialitate și diverse surse parcurse de scriitoare. Acest aspect vine în contradicție, la prima vedere, cu afirmația autoarei care spune că nu a scris această carte cu intenția de a fi o lucrare academică. Dar, după părerea mea, referințele la mediul academic nu trebuie să ne impună o anumită viziune asupra cărții, iar afirmația scriitoarei subliniază, de fapt, acest lucru.

În concluzie, cartea Alinei Bârgăoanu nu este o lectură atât de accesibilă din punct de vedere al felului cum este scrisă, dar reușește, prin temele pe care le abordează, să transmită un mesaj oricărui cititor, fie acesta un împătimit al digitalului sau nu.

Superficialii. Efectele internetului asupra creierului uman, de
Nicholas Carr, Editura Publica, București, 2012

Recenzie de Natalia Bordian

Cartea „Superficialii. Efectele internetului asupra creierului uman” a apărut în anul 2012, la editura *Publica*, iar genul literar din care face parte este Psihologie, Pedagogie.

Nicholas Carr este un jurnalist și scriitor american de non-ficțiune preocupat de tehnologie și cultură, a semnat articole în publicații precum „New York Times”, „Wall Street Journal”, „The Atlantic”, „Wired” și a ocupat poziția de editor executiv la „Harvard Business Review”.

Prin lucrarea sa, autorul a dorit să explice cititorilor cum internetul ne influențează creierul și ne transformă gândirea din una profundă în una superficială și toate acestea susținute cu artefactele de rigoare. Autorul ne pune la dispoziție o serie de studii din neuroștiință despre structura și funcționarea creierului uman, diverse cercetări psihologice, experimente unde se descrie modul în care noile tehnologii afectează creierul uman și comportamentul. Cartea nu cuprinde doar diverse studii și cercetări, cuprinde și întâmplări din viața altor oameni în relația lor cu internetul. Farmecul acestei cărți este redată de prezența amprentei personale a autorului, cum a simțit el pe propria piele, modificările colosale ce rezultau din contopirea cu mediul virtual.

Cartea cuprinde un Prolog, 10 capitole și un Epilog, iar eu voi încerca să extrag câteva idei importante pentru a vă familiariza un pic și pentru a reuși să vă stărnesc curiozitatea și poate vă voi convinge că este o lectură obligatorie și una extrem de interesantă.

În primul capitol *Eu și Hal*, autorul relatează că prin 2007, a observat că internetul exercita o influență mult mai mare decât avuse vreodată. A înțeles că devine tot mai dependent de site-urile și serviciile de pe net și „chiar felul în care funcționa creierul meu părea să se schimbe”. Autorul se confrunta cu o problemă și anume nu reușea să-și mențină atenția, (și cu această problemă se confruntă majoritatea oamenilor care sunt dependenți de internet și care nu sunt conștienți de modificarea creierului) considerând că ar fi *un simptom de atrofiere a minții la vârsta mijlocie*. Însă și-a dat seamă că, creierul său nu doar că o lua razna, lui îi era foame: „Cerea să fie hrănit așa cum îl hrănea internetul – și cu cât înghițea mai multă hrană, cu atât foamea sporea” (...)

Cu toții cunoaștem care sunt binefacerile tehnologiei, însă nu cunoaștem care este prețul acestora. McLuhan sugera că „mediile nu sunt numai canale de informații, ele furnizează materia gândirii, dar modelează(...) și procesul de gândire. Internetul, după cum afirmă autorul, are intenția de a distruge capacitatea de concentrare și de contemplare, iar mintea așteaptă să-i fie distribuite informații *așa cum le distribuie netul: într-un șuvoi rapid de particule*. „Cândva eram un scufundător în marea de cuvinte. Acum plutesc la suprafață ca unul călare pe un JetSki”

În *Căile vitale*, aflăm despre faptul că *hard disk-ul nostru mental este capabil să se adapteze* oricărei experiențe și poate la orice vârstă să învețe câte ceva nou. Această adaptabilitate a creierului, ne oferă o „flexibilitate mentală(...) care ne permite să ne adaptăm la situații noi, să dobândim prin

învățare abilități noi (...)"'. Tot în acest capitol aflăm despre plasticitatea creierului nostru, aflăm de ce e bine, dar și de ce e rău.

Întrebarea crucială a acestei cărți intervine în capitolul 7- *Creierul jonglerului*, și anume ce ne poate spune știința despre efectele utilizării internetului asupra modului de funcționare a minții noastre?

Studiile efectuate de diverși specialiști au ajuns la concluzia că fiind în mediul online, „intrăm într-un mediu care promovează lectura rapidă, gândirea grăbită, zăpăcită și învățarea superficială”. Internetul nu doar că promovează, dar și încurajează pentru că, în fond, „netul ne captează atenția numai pentru a o împrăștia”. Tot aici aflăm că netul tolerează această zăpăceală a noastră, pentru că scopul lui nu este de a crea din noi niște oameni capabili să gândească profund, dar din contra odată captată atenția, ne tot bombardează cu diverse informații inutile.

Această „cacofonie de stimuli ai netului scurtcircuitează atât gândirea conștientă, cât și pe cea inconștientă, împiedicând mințile noastre să gândească fie mai profund, fie mai creativ. Creierii noștri se transformă în simple unități de procesare a semnalelor(...)"

Ceea ce facem atunci când suntem online și ceea ce nu facem are consecințe neurologice. Gary Small, profesor de psihiatrie susține că utilizarea zilnică a computerelor, smartphone-urilor „stimulează alterarea celulelor din creieri și emisia de neurotransmițători, întărind gradual noi trasee neuronale în creierii noștri, în timp ce le slăbește pe cele vechi”.

Tot în acest capitol aflăm că internetul este *un sistem de perturbare, o mașină asamblată să împrăștie atenția*. Și cercetările psihologice au demonstrat că aceste întreruperi frecvente „ne împrăștie gândurile, ne slăbesc memoria, făcându-ne să fim încordați și anxioși. Probabil că ați observat că atunci când suntem on-line

suntem „invadați” de diverse mesaje, notificări automate, însă fiecare dintre acestea ne distrag atenția, ele reprezintă încă „un bit de informație care ocupă un spațiu prețios din memoria noastră de lucru.”

În această carte, se vorbește foarte mult despre adaptabilitatea creierului și nu numai. Evident că odată ce noi ne dedicăm tehnologiei, în creierul nostru are loc niște recablaje puternice, dar cel mai important e că pierdem unele abilități prețioase pentru noi și câștigăm altele, acestea fiind în detrimentul nostru. „E posibil să ne pierdem capacitatea de a ne concentra asupra unei sarcini complexe(...), însă, drept recompensă, vom dobândi noi abilități, precum abilitatea de a purta 34 de conversații simultane pe 6 canale media diferite”

Doar citind întreaga carte am reușit să înțeleg de ce poartă denumirea de „Superficialii”, pentru că în asta ne transformăm mai devreme sau mai târziu, noi cei care suntem dependenți de internet. Sinceră să fiu acum am înțeles de ce eu mi-am pierdut interesul față de lectură (obișnuiam să citesc foarte des) acum am observat că nu mai am acea răbdare, subiectul repede mă plictisește și nu reușește să-mi mențină atenția și concentrarea. Spuneam că nu mă pot concentra din cauza oboselii, că nu reușesc să intru în esența unui subiect din cauza surmenajului... dar adevărul e că am pierdut abilitatea de a lectura profund, gândirea mea devine din ce în ce mai superficială și asta mă sperie. Când eram mai mică, obișnuiam să scriu diverse compuneri, să mă transpun în altă lume și îmi reușea de minune, acum constat cu tristețe, că îmi este din ce în ce mai greu. Nu sunt capabilă să scriu vreun text, pentru că mintea mea cere să fie mereu conectată, și-a pierdut abilitatea de a gândi profund, în schimb cunoaște foarte bine cum să navigheze pe zecile de pagini din internet.

Toate acestea constatări mă sperie, dar acum înțeleg cum pot ca să împiedic acest

proces de atrofiere a minții, cum? Simplu! Deconectarea de la internet. Așa a fost posibilă și editarea acestei recenzii ☺

P.S. „Creierul este capabil de a se recabla în doar câteva ore de navigare pe internet, vă imaginați ce modificări suferă acesta atunci când noi petrecem mai mult timp online?”

Jon Ronson - Testul psihopatului. O călătorie prin industria nebuniei

Recenzie de Adina Petrică

Atenție! Această carte nu este un studiu științific, nici self-help, nici vreo lucrare care să-ți explice ce e în capul psihopaților – este o excelentă investigație jurnalistică ce nu discută psihologie, nu oferă soluții, nu rezolvă problemele etc.

În această călătorie nebunească, un jurnalist de succes investighează psihopați și industria doctorilor, oamenilor de știință și tuturor celorlalți care îi studiază.

Jon Ronson, autorul cărții, este un popular autor britanic de non-ficțiune,

realizator de documentare TV și emisiuni radio. În cărțile lui abordează subiecte diverse, cu umor și cu o aplecare spre absurd, având fascinație pentru personaje excentrice și pentru abuzul de putere. Două din cele mai vândute cărți ale autorului – *Testul psihopatului*, o călătorie prin industria nebuniei și *Umilirea publică în epoca internetului* – au apărut la noi, în 2014, respectiv 2018, la editura ART. Prin urmare *Testul psihopatului* e o carte de non-ficțiune, o carte pe bune, despre oameni în carne și oase și întâmplări care îți dau fiori, o carte tare fain scrisă, ingenioasă și plină de umor. Este structurată pe 11 capitole care par 11 episoade dintr-un serial polițist american de care ești fascinat.

Cartea începe cu Ronson care este chemat de câțiva academicieni să meargă pe urmele unei cărți ciudate pe care aceștia au primit-o. Se apucă de investigat, descoperă că e o farsă jucată de un psiholog și ajunge să fie prins în lumea psihopaților și a celor care se ocupă cu studiul minților acestora. Aventura lui Ronson este deopotrivă amuzantă, intrigantă și plină de lucruri care mai de care mai interesante. Explorarea de către Jon Ronson a unei potențiale păcăleli care este jucată de cei mai buni neurologi ai lumii îl duce, în mod neașteptat, în inima industriei nebuniei. Un

psiholog influent, care este convins că mulți directori executivi și politicieni importanți sunt, de fapt, psihopați, îl învață pe Ronson cum să identifice acești indivizi, căutând mici indicii verbale și nonverbale revelatoare. Și astfel Ronson, înarmat cu noile sale abilități de depistare a psihopatului, intră pe coridoarele puterii. Petrece timp cu un lider de echipă instituționalizat pentru fraudă ipotecară în Cossackie, New York; un CEO legendar despre a cărui psihopatie s-a speculat în presă și un pacient într-un azil pentru nebuni criminali care insistă că este sănătos și cu siguranță nu un psihopat. Ronson ajunge să utilizeze testul psihopatului pe aproape orice persoană pe care o întâlnește, iar rezultatele îl sperie. Oare suntem înconjurați de psihopați?

Ceea ce am apreciat foarte mult la cartea lui Jon Ronson este felul în care acesta a ales să livreze mesajul. Tensiunea cu care autorul își încarcă textele, poveștile din spatele investigației sale, persoanele pe care le-a intervievat și care sunt poate mai interesante decât multe personaje întâlnite în cărțile de ficțiune. Recunosc că atunci

când am văzut prima dată cartea am fost atrasă de titlu și mi-am imaginat că va fi genul de carte care se învârt în zona psihologie/psihiatrie, dar am fost plăcut surprinsă să văd că nu e așa. ”Ne fascinează oamenii care ascund ceva, iar psihopații o fac mereu pentru că nu sunt sută la sută prezenți. Sunt fără îndoială cei mai enigmatici dintre persoanele cu tulburări mentale.”

Recomand aceasta carte pentru că nu știam că scientologii sunt atât de porniți împotriva psihologilor și a psihiatrilor și e cel puțin amuzant să le afli ideile; pentru că indivizii pe care Ronson îi cunoaște sunt care mai de care mai dubioși și mai interesanți și descoperi lucruri foarte interesante despre psihopați; pentru că Ronson este de o ironie și sarcasm pe care nu ai cum să nu-l savurezi; pentru că lumea psihopaților este deopotrivă înspăimântătoare, misterioasă și, sună ciudat, atrăgătoare. Este posibil ca această carte să nu fie pe placul tuturor datorită subiectului abordat dar asta nu trebuie să ne oprească din a aprecia această investigație plină de umor și sarcasm.

Controversele Cupei Mondiale din Qatar

Ioan Cocu

Campionatul mondial de fotbal, numit și Cupa Mondială FIFA, este cea mai renumită competiție fotbalistică de pe întreg globul, care are loc o dată la patru ani. Această competiție a debutat în anul 1930 în Uruguay, unde au participat țări precum: Argentina, Franța, Chile, Peru, Iugoslavia, Paraguay, România, Uruguay, Brazilia, Mexic, Bolivia, SUA, Belgia. Această ediție a fost câștigată de țara gazdă Uruguay la un scor de patru la doi contra Argentinei. Cea mai recentă ediție a acestei competiții a avut loc în 2018 în Rusia, fiind calificate un număr de treizeci și două de echipe, și a fost câștigată de Franța, la un scor de patru la doi cu Croația. Cea mai titrată echipă a acestei competiții este Brazilia, care are în palmares un număr de cinci cupe mondiale.

Anul 2022 este gazda celei de-a douăzeci și doua ediție a Campionatului Mondial care va avea loc în Qatar, care oferă o exclusivitate pentru această competiție și anume, anotimpul în care se va desfășura. A fost ales sezonul rece, pentru a evita perioada caniculară a Qatar-ului, acesta fiind un stat deșertic unde temperaturile minime înregistrate în perioada iunie-iulie sunt de 45 de grade Celsius. Competiția de anul acesta va începe pe douăzeci noiembrie și se va termina pe optsprezece decembrie. Acest fapt a stârnit numeroase controverse din partea fanilor, dar și a unor organizații cu specific sportiv.

Nemulțumirile fanilor, dar și ale organizațiilor de profil, vin pe fondul

întreruperilor ligilor interne ale tuturor țărilor din lume. Aceste întreruperi dau peste cap întreaga activitate a echipelor de club. Tot în sfera nemulțumirilor intră și perioada, deoarece aceasta interferează cu perioada premergătoare a Crăciunului, când lumea este foarte aglomerată și preocupată de alte activități.

Încă un minus resimțit de către fani se datorează regimului foarte strict din Qatar, fiind o țară musulmană, prin urmare interzice consumul de alcool, dar impune și o anumită vestimentație pentru femei.

Această ediție a Campionatului Mondial a trezit nenumărate controverse cauzate de modalitatea în care a fost aleasă locația. Potrivit unor publicații britanice, statul arab a plătit către FIFA, 780 de milioane de euro. Această sumă colosală a favorizat alegerea acestei țări, cu toate că infrastructura nu corespundea cerințelor competiției. Acest deficit de stadioane i-a determinat să îi abuzeze în nenumărate rânduri pe muncitori, pentru a termina treaba până la data începerii competiției, epuizându-i și degradându-le starea de sănătate. Într-o altă publicație britanică ne sunt oferite date exacte a numărului de morți, acestea însumând un număr de 1200 morți.

În ciuda tuturor neplăcerilor create de condițiile de desfășurare, locație și perioadă, fanii așteaptă cu nerăbdare începerea competiției, fiind cel mai așteptat moment din lumea sportului.

CE FEL DE LIDER EȘTI?**Test***Georgiana Păltineanu*

Ce este un lider :

Liderul este persoana care datorită statutului său formal sau informal mobilizează, organizează și conduce membrii și activitățile grupului înspre fixarea și atingerea scopurilor acestuia.

Caracteristicile unui lider:

1. capacitate de anticipare;
2. creativitate, originalitate;
3. pregătire diversificată, cunoștințe foarte bune ;
4. sociabilitate, disponibilitate la schimbare;
5. capacitate de asumare a riscurilor;
6. încredere în sine, control emoțional.

Binomul manager - lider:

Lider: oferă viziune, motivare și ghidare.

Manager: oferă coordonare, administrare

Liderul – tipuri de personalitate:

1. **Conducătorul** –direct și orientat spre rezultate, pune valoare ideile noi.
2. **Influențatorul** –optimist, vesel, un bun comunicator și știe cum să-și motiveze angajații.
3. **Susținătorul** – calm, răbdător și creează un mediu stabil/calm în jurul său.
4. **Analizatorul** – inteligent, cu un simț analitic dezvoltat, acest tip de lider respectă regulile întocmai și este obsedat de detalii.

Andreea Răchiteanu

POVESTE FĂRĂ GLAS

Ce-ai spune dacă ne-am vedea peste un
secol?

Să terminăm de scris poveștile cu tâlc...
Să suprapunem urmele stiloului pe-al vieții
sceptru

Și-apoi să modelăm tot efemerul, cu visuri
și cu lut.

Noi, creatori ai unei lumi în care timpul,
E însuși autorul marilor povești,
Am renunțat la a rosti cuvântul simplu
Și am ales să umplem cerul nopții cu
povești.

Ce-ai spune dacă peste câțiva zeci de ani,
Ne-am revedea pe-un nor de vise?
Din universul literelor mele ai face rai,
Când stelele deasupra-mi vor fi stinse.

Prezentul curge dintr-o scurt moment,
Clepsidrele nu funcționează ca-n trecut,
Dar ridicăm, în anii ce-or să vină,
monument

În cinstea zilelor date de Zei cu împrumut.

În glob de sticlă, blestemați de timp
Noi sta-vom rezemați de câte-un ceas,
Și-n umbră, implacabilul destin-
Dă glas poveștii noastre fără glas!

OMUL CU LITERE

Scriu noaptea pentru oameni diurni,
De parcă sufletul meu
doar pe întuneric ar avea cerneală.
V-ați întrebat vreodată ce e în mintea
oamenilor
aparținători ai liricii?

Oare e ceva în neregulă cu ei?
Sau cu ceilalți...cu cei obișnuiți
care nu înțeleg miracolul de a răstigni
emoții,

Pironindu-le cu rime.

Unii ar spune că irosim hârtia de scris
cu aberații pe care, pe deasupra, nici nu le
citește nimeni

Și ce rost mai au și cuvintele astea
fără noimă, aruncate la un loc
cu o mâna de semne de ortografie și
punctuație?!

Iar alții s-ar bucura, auzind că nu toate
capetele

își scaldă pletele în mediocritate...

Scriitura aceasta bizară,
prin nu știu ce mijloace, va ajunge
cândva la voi.

Iar tot ce nu este de înțeles de aici, nici nu
va fi vreodată explicat,

Pentru că mânuitorii condeiului mor odată
cu omul de rând,

dar trăiesc în veșnicia poporului lor,
fără a li se înțelege, pe deplin, gândirea.

Andreea Dimofte

VIS DE TOAMNĂ

Un tablou încântător,
Parcă e o feerie,
Carnaval plin de culori,
De la Toamnă dăruite.

Frunzele ce pică lin,
Ca într-un dans se clatină,
Ele au farmecul lor,
Fac din Toamnă o paradă.

Toamna e o sărbătoare,
Ce copacii și-i îmbracă,
În costume mii și mii,
Se mândresc de cum arată.

Toamna, ca o doamnă elegantă,
Ce privește cu tandrețe,
Tot din jur ce o cuprinde,
Parcă n-ar mai vrea să plece.

Tot ce-aș vrea este s-aștepte,
Doar puțin, timpul grăbit,
Anotimpul meu cel drag,
Eu de mică te-am iubit!

CUPRINS

TOTUL ESTE COMUNICARE

Mariana Mișcoi – *Totul este comunicare* / 5

Natalia Bordian – *Nu spune niciodată „Nu se poate”, ci începe cu „Să vedem” (Nicolae Iorga)* / 6

Adina-Elena Verbuță – *Construim realitatea comunicând* / 7

Gabriela Turtureanu – *Limbajul trupului și comunicarea de dincolo de cuvinte* / 11

PRO ȘI CONTRA

Maria-Florina Macovei – *Rețelele sociale online – aspect constructiv sau distructiv al vieții noastre?* /15

Mihaela Buluc – *Tiktok, aplicația momentului* / 16

Delia Raisa Poede – *Social media, influencerii și rolul în publicitate* / 17

Elena-Corina Răcila – *Telefonul la îndemâna copiilor* / 19

Adina Verbuță – *Pro și contra social media* / 21

Mădălina Butacu – *Rutina virtuală – sub semnul întrebării* / 22

Andreea Bostan – *Scrierea creativă sau când imaginația vorbește pentru tine* / 23

INTERVIU

Mădălina Butacu – *Interviu cu un specialist în PR în devenire* / 25

FORME DE COMUNICARE

Denisa-Iuliana Cadăr – *Prinsă în lumea fantastică a jocurilor video* / 26

Cosmin-Eduard Lela – *Beneficiile jocurilor video pentru copii și adulți* / 28

Elena-Corina Răcilă – *Cărțile* / 30

Elena-Corina Răcilă - *Comunicare prin mass-media. Cum ne influențează furnizorii noștri de informație* / 32

Cosmin-Eduard Lela – *Importanța jurnalismului în societatea noastră* / 34

Roberta Cruceanu – *Pe culmile succesului... în presă (poezie)* / 35

Marina Burulea – *Ziarul în ... catrene* / 36

Alexandra Apetrei – *Lumea online în ... catrene* / 36

JURNAL DE STUDENȚIE

Alexandra-Mihaela Maftai – *Învățatul online, o experiență nu prea frumoasă* / 37

Gabriela Turtureanu – *Student basarabean la Bacău* / 38

Livia-Ioana Sandu – *Viața de student în mediul online* / 39

Bianca Dodan – *Studenții ar trebui să învețe un semestru în afara țării lor de origine?* / 40

Alexandra Bindileu – *Studenție (poezie)* / 42

Livia-Ioana Sandu – *Iobul ideal pentru viitorii angajați* / 43

Mariana Mișcoi – *Nu poți avea totul, dar ceva îți poate aparține* / 44

Mariana Mișcoi – *Viața, un dar comun* / 44

Andreea Dimofte – *Presiunea socială* / 45

EDUCAȚIE ȘI COMUNICARE

Alexandra Marcu – *Educația este puterea de a gândi clar, puterea de a acționa bine și puterea de a aprecia viața* / 47

Corina-Ioana Prisecaru – *Bullyingul, un fenomen prea des întâlnit* / 48

Elena-Corina Răcilă – *Sunt utile testele în educație?* / 48

Ioana-Anisia Hanganu – *Toate persoanele ar trebui să aibă acces gratuit la educație!* / 49

ARTĂ ȘI COMUNICARE

Adina Petrică – *Hotarubi no Mori e – O poveste plină de căldură. Recenzie retrospectivă a unui anime film* / 51

Alexandra-Elena Maftai – *Foc și sânge* (recenzie) / 54

Gabriela Turtureanu – *Oscar și Tanti Roz* (recenzie) / 55

Andreea Bostan – *Istoria secretă* (recenzie) / 57

JURNAL DE LECTURĂ

Cosmin Neacșu – *Recenzie* / 59

Natalia Bordian – *Recenzie* / 61

Adina Petrică – *Recenzie* / 63

DIVERSE

Ioan Cocu - *Controversele Cupei Mondiale din Qatar* / 65

TEST

Georgiana Păltineanu – *Test: Ce fel de lider ești?* / 66

LIRICE

Andreea Răchiteanu – *Poezii* / 67

Andreea Dimofte – *Vis de toamnă* (poezie) / 68